

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2TdoVS/1/2023
Identifikačné číslo spisu:	9522100219
Dátum vydania rozhodnutia:	12.06.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Kostolanská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:9522100219.4

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Kostolanskej a členov senátu JUDr. Pavla Farkaša, JUDr. Petra Kaňu, JUDr. Františka Moznera a JUDr. Petra Paludu na neverejnom zasadnutí konanom 12. júna 2023 v Bratislave v trestnej veci obvineného JUDr. G. Z. pre prečin nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 2 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2020 a iné, o sťažnosti obvineného JUDr. G. Z. proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 17. januára 2023, sp. zn. 5Tost/29/2022, takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sa sťažnosť obvineného JUDr. G. Z. zamietla.

Odôvodnenie

Obvinený JUDr. G. Z. (ďalej tiež „obvinený“) je trestne stíhaný, aktuálne v konaní pred Špecializovaným trestným súdom (ďalej tiež „špecializovaný súd“) na podklade obžaloby prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky podanej 1. júla 2022, pod sp. zn. VII/3 Gv 57/21/1000 pre prečin nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 2 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2020 (v skutkoch v bode 1/ a 3/) a zločin zasahovania do nezávislosti súdu podľa § 342 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona (v skutku v bode 2/), na skutkovom základe uvedenom v tejto obžalobe.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) pod sp. zn. 5Tost/29/2022 vedie konanie, ktorého predmetom je rozhodnúť o sťažnosti obvineného proti uzneseniu špecializovaného súdu z 12. októbra 2022, sp. zn. 3T/9/2022, ktorým sudkyňa tohto súdu Mgr. Pamela Záleská rozhodla, že nie je vylúčená z prejednávania trestnej veci v rámci tohto prvostupňového konania.

V rámci tohto sťažnostného konania, po už skoršom vylúčení sudcu JUDr. Juraja Klimenta (na podklade ním oznámenej zaujatosti) uznesením (iného senátu) najvyššieho súdu z 1. decembra 2022, sp. zn. 4Ndt/19/2022, obvinený vzniesol námietku zaujatosti proti ďalšiemu členovi identického senátu JUDr. Petrovi Štíftovi (ďalej tiež „namietaný sudca“).

Uznesením najvyššieho súdu zo 17. januára 2023, sp. zn. 5Tost/29/2022 (ďalej tiež „napadnuté

uznesenie“), senát, ktorého členom je namietaný sudca, rozhodol podľa § 32 ods. 3 Trestného poriadku, že sudca JUDr. Peter Štíft nie je vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania v trestnej veci obvineného vedenej na najvyššom súde pod sp. zn. 5Tost/29/2022.

* * *

Proti naposledy označenému uzneseniu podal obvinený JUDr. G. Z. sťažnosť písomným podaním datovaným dňom 14. februára 2023 (doručeným tunajšiemu súdu 16. februára 2023), ktorú následne doplnil písomným podaním datovaným dňom 10. marca 2023 (doručeným tunajšiemu súdu 13. marca 2023), ako aj písomným podaním datovaným dňom 7. júna 2023 (doručeným tunajšiemu súdu 8. júna 2023).

Sťažnosť odôvodnil (bod I.) tým, že súd, ktorého členom bol aj namietaný sudca, opätovne ignoroval povinnosť oboznámiť ho so zložením senátu, ktorý bude rozhodovať o jeho námietke zaujatosti voči tomuto sudcovi, čo je v rozpore s nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež „ústavný súd“), č. k. I. ÚS 32/2021 - 85, ktorým konštatoval porušenie jeho základného práva (ako sťažovateľa) na osobnú slobodu podľa článku 17 ods. 1, ods. 2 a ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej tiež „ústava“) a jeho práva na slobodu a bezpečnosť podľa článku 5 ods. 1 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej tiež „dohovor“) v kontexte porušenia práva na zákonného sudcu. Prostredníctvom obhajcu totiž písomnosťou z 8. decembra 2022 žiadal najvyšší súd o oznámenie zloženia senátu rozhodujúceho o námietke zaujatosti voči sudcovi JUDr. Štíftovi. Ignoráciou tejto žiadosti mu bolo opätovne znemožnené namietat' potenciálnu zaujatosť sudcu JUDr. Klemaníča, resp. iného sudcu, ktorý by mohol namiesto menovaného z rôznych dôvodov nastúpiť ako člen senátu, v ďalšom citujúc závery už vyššie označeného nálezu ústavného súdu. Je názoru, že ignorácia tohto nálezu a jeho záverov (ako aj vyjadrenia podpredsedníčky najvyššieho súdu) je iba ďalšou zo závažných skutočností vyvolávajúcich dôvodnú obavu zo zaujatosti tohto sudcu. Sudca JUDr. Štíft bol totiž členom senátu najvyššieho súdu, ktorý v pomere 3:0 potvrdil prvostupňové rozhodnutie o jeho vzatí do väzby, pričom toto potvrdzujúce rozhodnutie a jeho väzba bola následne nálezom ústavného súdu vyhodnotená ako protiústavná. Je nepochybné, že predmetný nálež a jeho obsah je namietanému sudcovi ako osobe, ktorá sa na protiústavnom obmedzení jeho osobnej slobody podieľala, dobre známy. V dôsledku uvedeného postupu senátu, ktorý prijal rozhodnutie o nevyklúčení sudcu JUDr. Štífta v pomere 3:0 a členom ktorého bol aj sám tento sudca, vznikol teda úplne nový dôvod zakladajúci nedostatok objektívnej nestrannosti tohto sudcu, pretože sa opätovne vedome podieľal na postupe nerešpektujúcom závery ústavného súdu spočívajúce v povinnosti oboznámiť obvineného so zložením senátu, ktorý bude rozhodovať o jeho námietke zaujatosti.

V ďalšej časti sťažnostnej argumentácie (označenej v bode II. ako „Môj vzťah k namietanému sudcovi JUDr. Petrovi Štíftovi“) uviedol, že z argumentácie, ako aj formulácie viet v napadnutom uznesení srší opovrhovanie jeho ústavným právom na osobnú slobodu v súvislosti s právom na zákonného sudcu, ako aj hrubá neúcta k utrpeniu jeho rodiny s dvoma maloletými deťmi, ktoré bolo spôsobené nezákonným, politicky a očakávaniami mediálnej propagandy motivovaným arbitrárnym rozhodnutím sudcu pre prípravné konanie špecializovaného súdu JUDr. Buvalu a na neho nadväzujúcim rovnako arbitrárnym a navyše právo na zákonného sudcu porušujúcim rozhodnutím senátu najvyššieho súdu, ktorého členom bol aj voči jeho osobe nepriateľsky zaujatý sudca JUDr. Štíft. Túto neúctu možno vyvodit' predovšetkým z arbitrárnych a úplne iracionálnych tvrdení súdu o „vykonštruovanom charakte tvrdení obvineného“, o „nesprávnom vnímaní dlhodobu nepriateľského vzťahu medzi namietaných sudcom a obvineným zo strany obvineného“ a o „irelevantnej a tendenčne nadinterpretovanej námietke obvineného“. Súd totiž pri týchto povrchných účelových záveroch racionálne nevysvetlil aký dôvod by mal mať, aby dôvody námietky „vykonštruoval“ práve voči sudcovi JUDr. Štíftovi, keď rovnako ako jeho pozná aj množstvo ďalších sudcov a sudkýň trestného úseku najvyššieho súdu, tyká si s nimi, avšak nemá s nimi žiaden bližší vzťah, naopak ide o bežný profesijný styk nepresahujúci priateľský alebo nepriateľský vzťah a preto týchto sudcov v priebehu svojho väzobného stíhania nenamietal. Z predchádzajúcich skúseností s ním uplatnenými procesnými postupmi (legálnymi a legitímnymi bez akéhokolvek náznaku procesných obštrukcií) počas jeho väzobného trestného stíhania, ako aj celého

trestného konania, teda súd nemôže inak ako svojvoľne a arbitrárne vyvodzovať vykonštruovaný charakter jeho tvrdení, pretože nemá žiadny dôvod požívajúci elementárnu úroveň logiky, aby si nespôsobilosť sudcu JUDr. Štífta rozhodovať o ňom v ďalšom konaní z dôvodu nedostatku nestrannosti iba účelovo vymýšľal. Naopak, súd neuviedol ani jeden racionálny dôvod prečo mu ako bezúhonnej osobe, požívajúcej stále napriek už takmer tri roky trvajúcej účelovej mediálnej diskreditácii dobrú povesť, neverí, keď jeho tvrdenia potvrdil (aj keď zámerne iba čiastočne) aj namietaný sudca JUDr. Štíft a prečo by si vymyslel existenciu negatívneho vzťahu práve k tomuto sudcovi.

Keďže jeho legitímnym, zákonným a oprávneným záujmom je, aby o jeho trestnej veci nerozhodoval voči nemu nepriateľsky zaujatý sudca, ktorý navyše svojimi protiústavnými rozhodnutiami porušujúcimi jedno z najvýznamnejších ústavných práv - právo na osobnú slobodu - opakovane deklaruje svoju absolútnu odbornú nespôsobilosť (celkovo minimálne 7 mediálne známych protiústavných rozhodnutí vo väzobných trestných veciach), je logické, že jeho (pravdivé) tvrdenia o nenávisti sudcu JUDr. Štífta voči nemu „sú prostriedkom na dosiahnutie cieľa, ktorým je úspešné uplatnenie námietky zaujatosti voči JUDr. Štíftovi“. V priebehu jeho už takmer trojročnej protiústavnej kriminalizácii nenamietal okrem sudcov JUDr. Klimenta a JUDr. Štífta žiadneho iného sudcu najvyššieho súdu, preto tvrdenie súdu o vykonštruovanom charaktere námietky je úplne svojvoľné a argumentačne povrchné.

Na tomto mieste čestne prehlasuje, že ním tvrdené skutočnosti o vzájomnom negatívnom vzťahu k namietanému sudcovi sú pravdivé a fakt, že si s týmto sudcom týka, poznajú sa niekoľko rokov a počas tohto obdobia mali opakované vzájomné negatívne konfrontácie, potvrdil aj namietaný sudca (aj keď opäť len obmedzene, keď uviedol, že tento vzťah nepovažoval za nepriateľský). V tejto súvislosti je zarážajúce z čoho pramení všetkými zistenými okolnosťami minimálne spochybiteľný, a teda svojvoľný záver súdu o jeho subjektívnych pocitoch a vnímaní založených na existujúcich objektívnych skutočnostiach, ako o pocitoch vyplývajúcich len z nesprávneho vnímania dlhodobého nepriateľského vzťahu zo strany obvineného. Tento záver súdu je opovrhovaním a znevažovaním jeho osobnosti, pretože nemá žiaden racionálny dôvod účelovo namietat' ktoréhokoľvek sudcu, ale len takého sudcu, o ktorom má na podklade dostupných skutočností, ktoré preukázal, legitímne právo domnievať sa, že v jeho trestnej veci nebude rozhodovať bez predsudkov a zákonne.

Práve naopak, v očiach každého nestranného pozorovateľa musí byť prítomný súhlas s existenciou jeho legitímnej obavy klienta, že namietaný sudca bude rozhodovať tendenčne v jeho neprospech, v dôsledku osobného záujmu tohto sudcu, aby „podržal“ v rozhodovaní o ňom zaujatú sudkyňu Mgr. Záleskú, ktorá ho verejne v justičných kruhoch označuje za sviňu, o ktorej vine nepochybuje, v snahe dosiahnuť tak aspoň čiastočnú legitimizáciu svojho protiústavného rozhodnutia, ktorým obmedzil jeho osobnú slobodu. Namietaný sudca s vedomím skutočnosti, že ho poslal protiústavne do väzby, v ktorej strávil protiústavne 7 mesiacov, teda nie je spôsobilý bez toho, aby ohrozil sám seba, nestranne a nezaujato rozhodnúť o jeho námietke voči sudkyňi Mgr. Záleskej tak, že túto vylúči z rozhodovania o ňom, pretože u tejto sudkyne sa môže spoľahnúť (keďže sa verejne vyjadrila, že o jeho vine nepochybuje), že by v súlade aj s jeho presvedčením o jeho vine, ktoré vyjadril vo svojom protiústavnom rozhodnutí, ktorým ho vzal do väzby, rozhodla o jeho vine aj napriek absolútnej dôkaznej núdzi. Namietaný sudca tak bude mať tendenciu ponechať uvedenú sudkyňu rozhodovať o ňom, pretože má záujem na jeho odsúdení a súčasne táto sudkyňa trpí rovnakými vadami nestrannosti a nezaujatosti ako on, čo je z perspektívy elementárnej, nie to až normatívnej spravodlivosti absolútne neprípustné. Totižto v prípade vyhlásenia oslobodzujúceho rozsudku v jeho trestnej veci by sudca JUDr. Štíft musel pripustiť absolútne odborné aj ľudské zlyhanie, pretože vzal slobodu nevinnému človeku, a to iba na základe krivého obvinenia kajúcnikov, ktorým bez existencie akéhokoľvek materiálneho dôkazu účelovo, pod politickým a mediálnym tlakom, uveril.

Z perspektívy tak subjektívnej ako aj objektívnej zaujatosti je absurdné čo i len uvažovať o tom, že v jeho trestnej veci by mohla rozhodovať sudkyňa Mgr. Záleská, čo rovnako platí o sudcovi JUDr. Štíftovi, ktorý ho nenávidí. Je až neuveriteľné, že sú sťažnostné súdy zaťažované nutnosťou rozhodovať o flagrantnej zaujatosti sudcov ako JUDr. Štíft a Mgr. Záleská (u ktorých absentuje elementárny cit pre vnímanie objektívnej reality, keďže žijú vo vlastnej bubline, ktorej uverili, teda cit, ktorý by im umožnil

pochopiť, že za daných okolností by žiaden objektívny pozorovateľ nemohol považovať ich rozhodnutie o ňom za nezaujaté a nestranné). Uvedené skutočnosti uvádza ako občan, ktorý ako prokurátor a sudca viac ako 20 rokov slúžil štátu a ktorý čelí už tretí rok absurdnej protiústavnej kriminalizácii v rozpore s článkom 17 ods. 2 ústavy a § 2 ods. 1 Trestného poriadku pri úplnej absencii dôkazov na základe izolovaných krivých obvinení s režimom štátnej korupcie kolaborujúcich kajúcnikov a z dôvodu výkonu advokácie pri zastupovaní predstaviteľov súčasným režimom prenasledovanej politickej opozície.

Senát, ktorý vydal napadnuté uznesenie, si nepochybne uvedomuje, že (obvinený) nedisponuje obrazovými a zvukovými záznamami, ktorými by bolo možné preukázať opakovanú tvrdú verbálnu konfrontáciu s namietaním sudcom, ktorá svedčí o ich vzájomnom nepriateľskom vzťahu a preto namiesto aplikácie minimálne „teórie zdania“, ktorá jednoznačne zakladá zaujatosť sudcu JUDr. Štífta už len na základe jeho tvrdení, ktoré potvrdil aj namietaný sudca, súd pre nedostatok argumentov pre odmietnutie „teórie zdania“ pristúpil k použitiu štandardizovaných právnych floskúl typu „pravdivosť“, ani len hodnovernosť tvrdených skutočností obžalovaný nijako nepreukázal“.

Namietaný sudca si pritom bol vedomý existencie vážnych pochybností o svojej nezaujatosti pre svoj pomer k jeho osobe (obvineného), čo pramení najmä z toho, že vo svojom vyjadrení v zásade potvrdil jeho tvrdenia o vzájomnej konfrontácii, v dôsledku čoho sa dostal do situácie, kedy sám iniciatívne nikdy pred tým (v rozpore s Trestným poriadkom) neinformoval o existencii objektívnej skutočnosti potenciálne zakladajúcej jeho možnú zaujatosť, ale naopak, čakal či si uvedenú skutočnosť takpovediac „niekto všimne“. Napriek tomu sa konajúci senát, ktorý namietaného sudcu z trestného konania nevyklúčil, iracionálne uspokojil s tvrdením namietaného sudcu, ktorý poprel jeho tvrdenia o ich vzájomnom vzťahu len v rovine hodnotenia jeho kvality, teda osobného, subjektívneho hľadiska, ktoré nie je rozhodujúce a musí byť vždy podriadené tomu objektívnemu. Z uvedeného teda vyplýva (ako sám sudca JUDr. Štíft potvrdil), že medzi ním a týmto sudcom v minulosti prebehla (minimálne jedna) negatívna konfrontácia, resp. vzájomná skúsenosť objektívne spôsobilá vyvolať pochybnosti o nezaujatosti. So sudcom JUDr. Štíftom sa však rozchádzajú v osobnom pocitovom hodnotení danej objektívnej skutočnosti, teda v rovine subjektívnej, ktorá je však sekundárna a je pomyselne vertikálne podriadená primárnemu objektívnemu hľadisku.

Celá účelová argumentácia súdu (ktorého členom je aj namietaný sudca) vedúca k nevyklúčeniu namietaného sudcu je zdrojom úplne nového dôvodu nedostatku objektívnej nestrannosti a nezaujatosti tohto sudcu v očiach nezávislého pozorovateľa a je iba ďalším potvrdením jeho osobnej zaujatosti, pretože inak nemožno s nevyhnutným nadhľadom a racionálne hodnotiť nástočivú snahu namietaného sudcu za každú cenu v jeho trestnej veci rozhodovať.

Striktne priamo nemožno dokázať, že ho namietaný sudca nenávidí, resp. k nemu prechováva nepriateľský vzťah, bližším a predovšetkým nezaujatým pohľadom na celú vec to však možno nepochybne odvodiť z tej skutočnosti, že sa namietaný sudca podieľal na protiústavnom rozhodnutí a nikdy predtým sám neuviedol, že mal s ním konfrontáciu (ani pri rozhodovaní o sťažnosti proti uzneseniu o vzatí do väzby, ani pri rozhodovaní o sťažnosti proti zaujatosti sudkyne Mgr. Záleskej), kým na túto skutočnosť sám (obvinený) opakovane nepoukázal.

Rovnako nemožno priamo preukázať ani tú skutočnosť, že v justičných kruhoch na najvyššom súde je verejným justičným tajomstvom, že senát 5T rozhoduje podľa direktív sudcu JUDr. Klimenta, a to bez ohľadu na to, či je tento sám v tej - ktorej trestnej veci vylúčený alebo nie. Tieto skutočnosti však v kontexte všetkých ďalších preukázaných faktov nemožno ignorovať. Ide napríklad o už vyššie uvedenú skutočnosť, že senát 5T, ktorý rozhodol o nevyklúčení sudcu JUDr. Štífta, aj keď rozhodoval v zložení bez vylúčeného sudcu JUDr. Klimenta, opakuje rovnaké postupy, ktoré mu ústavný súd v minulosti vytkol ako nezlučiteľné s právom obvinených osôb na zákonného sudcu (ignorácia žiadosti jeho právneho zástupcu o oznámenie zloženia senátu).

Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia úmyselne zavádza, keď tvrdí, že sudcu JUDr. Štífta nenamieta skôr. Pravdou je, že tohto sudcu bezodkladne preventívne namietal už v sťažnosti proti

ponechaniu vo väzbe z 12. februára 2021, avšak bez ohľadu na to, aj pokiaľ by tohto sudcu v predošlom konaní (vrátane ústavnej sťažnosti) nenamietal, daná skutočnosť je v zmysle judikatúry všeobecných súdov a Európskeho súdu pre ľudské práva právne irelevantná, pretože každý jeden prípad je potrebné posudzovať autonómne (primerane napr. Hauschildt proti Dánsku z 24. mája 1989; rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 11Tdo/1426/2006 z 23. januára 2007).

V ďalšom zdôraznil paralelu posudzovanej procesnej situácie s prípadom sudcu špecializovaného súdu JUDr. Trubana disciplinárne stíhaného v podstate za proaktívne neoznámenie svojej zaujatosti, v ktorom je sudca disciplinárne stíhaný za údajné previnenie s rádovo nižšou potenciálnou právnou a spoločenskou závažnosťou, pričom sudca JUDr. Štíft nie je v prípade evidentnej (minimálne objektívnej) zaujatosti ani len vylúčený z ďalšieho vykonávania úkonov v trestnej veci jeho osoby, s ktorou mal jednak v minulosti osobnú konfrontáciu, ďalej vydal proti nej v rámci toho istého trestného konania protiústavné rozhodnutie, ani po vydaní ktorého naďalej nerešpektuje jeho ústavné právo na zákonného sudcu a v neposlednom rade porušil jeho ústavné právo na prezumpciu nevinu.

Odhliadnuc od uvedeného, nemožno však prehliadnúť jeho prirodzený záujem na tom, aby o jeho trestnej veci nerozhodoval voči nemu nepriateľsky zaujatý sudca, ktorý je navyše členom senátu, ktorý v európskom právnom priestore a zrejme ani v iných materiálnych právnych štátoch mimo tohto priestoru nemá v počte vydaných protiústavných rozhodnutí konkurenciu, o to viac pokiaľ ide o rozhodnutia, v ktorých opakovane dochádza k hrubému porušovaniu základného predpokladu spravodlivého súdneho konania, ktorým je právo na zákonného sudcu (minimálne verejne známe nálezy ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 428/2020, III. ÚS 39/2021, II. ÚS 300/2021, III. ÚS 581/2021, I. ÚS 32/2021, I. ÚS 475/2022). V dôsledku uvedeného nie je nelegitímnym ani nadneseným tvrdenie, že namietaný sudca sa svojimi protiústavnými rozhodnutiami porušujúcimi druhé najvýznamnejšie ústavné právo na osobnú slobodu spolupodieľa na ohrozovaní fungovania právneho štátu.

V bode III. sťažnostnej argumentácie označenom ako „Prebiehajúce trestné konanie v súvislosti s pôvodnými podozreniami z nezákonnej manipulácie pri pridelení spisov senátu 5T“ v reakcii na odôvodnenie napadnutého uznesenia zdôraznil, že je irelevantné v čom spočívalo porušenie jeho práva na zákonného sudcu, pretože porušenie práva na zákonného sudcu je v procese súdneho rozhodovania najvýznamnejším ústavným právom a je podmienkou sine qua non spravodlivého súdneho konania podľa článku 6 dohovoru.

Porušenie ústavného práva na zákonného sudcu v súvislosti s (podľa jeho dôvodného podozrenia) účelovým pridelením sudcov JUDr. Klimenta a JUDr. Štífta do senátu 4T (sp. zn. 4Tost/45/2020) predstieraním práceneschopnosti dvoch členiek zákonného senátu, ako aj v súvislosti s podozreniami manipulácie elektronickej podateľne najvyššieho súdu pri pridelení jeho trestnej veci (sťažnosť proti rozhodnutiu o nevylúčení sudkyne Mgr. Záleskej) práve senátu 5T (sp. zn. 5Tost/29/2022) je v súčasnosti aj predmetom trestného konania vedeného na OR PZ, OKP Bratislava V pod ČVS : ORP-811/1-VYS-B5-2022, pre podozrenie zo zločinu zasahovania do nezávislosti súdu podľa § 342 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona. V tejto súvislosti uvádza, že si je vedomý ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít pojednávajúcej o nespôsobilosti založiť nedostatok nestrannosti sudcu na základe podania trestného oznámenia na jeho osobu. Zároveň však upriamuje pozornosť sťažnostného súdu na tú skutočnosť, že predmetné trestné konanie sa nevedie pre podozrenie z trestného činu priamo nesúvisiaceho s jeho trestnou vecou ale práve pre trestný čin zasahovania do nezávislosti súdu v súvislosti s pôvodnými podozreniami manipulácie elektronickej podateľne najvyššieho súdu pri pridelení jeho trestných vecí. Ide teda o trestné konanie priamo kauzálne prepojené s činnosťou senátu 5T, ktorého rozhodovanie o politických a mediálne exponovaných trestných veciach určitého okruhu obvinených sa stalo takmer notoriou. Súčasne jeho pripojenie sa k trestnému oznámeniu ďalších dotknutých osôb v súvislosti s podozreniami z manipulácie pri pridelení trestných vecí senátu 5T nemožno označiť za žiadnu zámernú snahu s cieľom zmať účel jeho prebiehajúceho trestného konania a práve naopak ide len o využitie jedného so zákonom aprobovaných postupov, ktorým sa legitímne snaží zabezpečiť efektívnu realizáciu svojho ústavného práva na zákonného sudcu (v súvislosti s významom ústavného práva na zákonného sudcu poukázal na podľa neho aj na daný prípad

aplikovateľné závery nálezov ústavného súdu č.k. IV. ÚS 44/2003 - 28 a I. ÚS 475/2022 - 66).

V ďalšom (bod IV. sťažnostnej argumentácie) poukázal na protiústavnosť rozhodnutia senátu 4T (sp. zn. 4Tost/45/2020) o jeho vzatí do väzby, ktorého členmi boli aj sudcovia JUDr. Kliment a JUDr. Štíft. V tej súvislosti zdôraznil, že jeho ústavná sťažnosť proti uvedenému rozhodnutiu najvyššieho súdu o jeho väzbe bola ústavným súdom prijatá na ďalšie konanie v celom rozsahu argumentácie sťažovateľa, teda nielen z dôvodu porušenia jeho práva na zákonného sudcu, pričom ústavný súd sa v náleze, ktorým vyslovil porušenie jeho ústavných práv na osobnú slobodu, nevenoval jeho argumentácii súvisiacej s neexistenciou materiálnych podmienok väzby nie preto, že by bola nedôvodná, ale z dôvodu že (v citácii) : „posudzovanie ostatných námietok sťažovateľa smerujúcich k spochybneniu dôvodnosti, respektíve zákonnosti väzby ústavným súdom vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu, ktoré ústavný súd zrušil z dôvodu porušenia práva sťažovateľa na zákonného sudcu, by malo len čisto akademicky význam bez akéhokoľvek reálneho vplyvu na osobnú slobodu sťažovateľa“.

Skutočnosť, že súd v napadnutom uznesení (za účasti sudcu JUDr. Štífta) účelovo polemizuje s dôvodmi, pre ktoré ústavný súd rozhodnutie najvyššieho súdu o jeho väzbe vyhodnotil ako protiústavné, je opäť iba ďalším dôvodom zakladajúcim vážne pochybnosti o zaujatosti sudcu JUDr. Štífta. Ani povrchná argumentácia súdu s cieľom zľahčovať závery nálezu ústavného súdu o porušení jeho práva na osobnú slobodu, ani absolútna neúcta k jeho ústavnému právu na zákonného sudcu, nikdy nezbaví namietaného sudcu spoluzodpovednosti za utrpenie jeho rodiny a predovšetkým jeho maloletých detí, ktoré spôsobil obmedzením jeho osobnej slobody svojim protiústavným a arbitrárnym rozhodnutím, ktorým v „revolučnom období“ v rozpore s § 30 ods. 2 písm. c) zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prisťahovalcoch realizoval dopyt vládnucich politických elít a režimových médií po jeho uväznení.

Z vyjadrenia sudcu JUDr. Štífta k nálezu ústavného súdu zo 14. apríla 2022, sp. zn. I. ÚS 32/2021, tvoriaceho súčasť odôvodnenia napadnutého uznesenia, je zrejmé, že namietaný sudca evidentne nepochopil, resp. účelovo predstiera nepochopenie závažnosti záverov vyslovených ústavným súdom v predmetnom náleze, spočívajúcich v konštatovaní flagrantného porušenia jeho ústavného práva na zákonného sudcu úmyselným a vedomým konaním senátu, ktorý protiústavne rozhodol o jeho väzbe a ktorého bol členom. Je nepochybné, že označený sudca si pri rozhodovaní o jeho sťažnosti proti uzneseniu o vzatí do väzby musel byť vedomý tej skutočnosti, že konajúci senát, ktorého je členom, rozhoduje v nezákonnom zložení, resp. že neoboznámením ho alebo jeho obhajcu o zložení senátu mu arbitrárne uprel právo namietat zaujatosť jeho členov. Napriek uvedenému tento sudca hlasoval za potvrdenie prvostupňového uznesenia, čím sa dostal do pozície, kedy aktívne, vedome a úmyselne participoval na (protiústavnom) rozhodnutí, ktoré je v príkrom rozpore s jeho ústavným právom na zákonného sudcu, v dôsledku čoho mu bola (protiústavne) obmedzená osobná sloboda (dokonca s rozšírením väzby o tzv. preventívne dôvody). Tvrdenie namietaného sudcu, že „z nálezu nevyplýva, že by som mal byť pri konaní a rozhodovaní následne vylúčený, resp. že by dané rozhodnutie malo spôsobiť pochybnosti o mojej nezaujatosti či nestrannosti“ a s tým spojená jeho nástoživá snaha na opätovnom rozhodovaní o jeho osobe je teda buď prejavom hrubej neúcty k jeho ústavným právam, prejavom nedostatku elementárnej ľudskej a morálnej výbavy sudcu najvyššieho súdu, alebo prejavom účelového a svojvoľného postupu so skrytými úmyslami.

Pre objektivnosť treba prisvedčiť, že sudca JUDr. Štíft vo svojom vyjadrení následne správne poukazuje na § 50 rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Hauschildt proti Dánsku z 24. mája 1989, v ktorom označený súd uvádza že „samotná skutočnosť, že sudca prvého stupňa alebo odvolací sudca v systéme, akým je dánsky, rozhodoval vo veci aj v prípravnom konaní, vrátane rozhodnutí týkajúcich sa predbežnej väzby, nemôže sama osebe odôvodňovať obavy o jeho nestrannosť.“ Sudca JUDr. Štíft, ako aj o námietke konajúci senát však opätovne zámerne prehliadajú časti citovaného rozhodnutia („samotná skutočnosť“ a „samo osebe“) pojednávajúce o prípade, kedy bolo bez ďalšieho spornou skutočnosťou, či môže jeden a ten istý sudca rozhodovať nestranne vo viacerých štádiách trestného konania. Stotožňuje sa s uvedeným právnym názorom vysloveným Európskym súdom pre ľudské práva, rovnako je však presvedčený, že daná formulácia nie je náhodná a fakt, že v citovanej vete Európsky súd pre ľudské práva najprv používa slová „samotná skutočnosť“ a následne „samo

osebe“ je prejavom toho, že vytvára priestor pre prípady, keď je obava obvineného o nedostatok objektívnej nestrannosti sudcu podporená aj ďalšími objektívnymi skutočnosťami, medzi ktoré možno inter alia nepochybne zaradiť aktívnu účasť sudcu na (protiústavnom) rozhodnutí v rámci prípravného konania, ktorým boli porušené ústavné práva obvineného na zákonného sudcu a osobnú slobodu. Uvedené potvrdzuje aj nadväzujúci § 51 rozhodnutia, v ktorom Európsky súd pre ľudské práva hneď v úvode uvádza, že „Osobitné okolnosti však môžu byť v danom prípade také, že odôvodňujú iný záver“. V § 49 tohto rozhodnutia sa tiež uvádza, že posudzovanie objektívnej nestrannosti sudcu, ktorý konal už v prípravnom konaní „závisí od okolností každého konkrétného prípadu“. Potrebu hodnotenia nestrannosti sudcu autonómne v závislosti od okolností každého jedného prípadu potvrdzuje Európsky súd pre ľudské práva aj v neskoršej rozhodovacej činnosti (Nešták proti Slovenskej republike z 27. februára 2007, § 100), Nortier proti Holandsku z 24. augusta 1993, § 33).

V zmysle fundamentálnej ústavnoprávnej premisy je pritom potrebné pri interpretácii ľudských práv a základných slobôd uprednostniť taký výklad, ktorý ich pomyselne mantinely vždy v záujme vyššej úrovne právnej kultúry rozširuje. O námietke konajúci senát však zámerne výklad právnych úvah z rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Hauschildt proti Dánsku poňal reštriktívnym spôsobom, čím sa dostal do roviny úmyselnej dezinterpretácie predmetného rozhodnutia. Uvedený postup konajúceho senátu predstavuje krok späť na ceste k materiálnemu právnemu štátu, kde ľudské práva a základné slobody nie sú štátom garantované iba formálne v teoretickej a iluzórnej rovine, ale je garantovaný aj ich reálny, konkrétny a efektívny výkon (primerane Schöps proti Nemecku zo 17. septembra 1998, § 47). Túto skutočnosť možno nepochybne označiť za ďalšiu z diapazónu dôvodov zakladajúcich objektívnu pochybnosť o nedostatku nestrannosti sudcu JUDr. Štífta nielen v jeho očiach, ale aj nezaujatého a nestranného pozorovateľa. V nadväznosti na to pre úplnosť dopĺňa, že osoba vystupujúca v trestnom konaní v procesnej pozícii obvineného nie je objektom konania, ale naopak jeho subjektom, ktorému patria všetky ľudské práva a základné slobody, nevynímajúc právo na spravodlivé súdne konanie a právo na obhajobu, ktoré sú mu garantované minimálne na úrovni ústavy a dohovoru. Pokiaľ teda sudca v (jednom a tom istom) trestnom konaní vydá protiústavné rozhodnutie, ktoré niektoré z menovaných základných práv obvineného poruší, nie je v prostredí materiálneho právného štátu prípustné, aby sa následne ďalej s proaktívnou snahou usiloval o ďalšie vykonávanie úkonov v rovnakej trestnej veci obvineného. On nie je „pokusným králikom“ vo veci konajúceho sudcu, na ktorého môže v rámci svojej (opakovane protiústavnej) rozhodovacej činnosti aplikovať metódu pokus - omyl, ale naopak ľudskou bytosťou s vybudovanými rodinnými a medziľudskými vzťahmi, ktorému ako každému človeku patrí ľudská dôstojnosť a ktorého osud nemôže závisieť od úmyselnej svojvôle či odborných nedostatkov sudcu JUDr. Štífta.

Nález ústavného súdu v jeho väzobnej veci, ako aj ďalšie nálezy ústavného súdu rovnakého charakteru konštatujúce porušenie ústavných práv iných obvinených na osobnú slobodu senátom, ktorého členom bol sudca JUDr. Štíft, je pre sudcu, ktorý rozhodol o väzbe, natoľko odborne diskreditačným a je takým profesijným zlyhaním, že by nemalo byť zlučiteľné s ďalším vykonávaním funkcie sudcu a taký sudca by v materiálnom právnom štáte nemal rozhodovať nielen o ňom, ale už nikdy o nikom. Sudca JUDr. Štíft sa totiž svojimi opakovanými protiústavnými rozhodnutiami, ktorými zbavil množstvo osôb osobnej slobody, spreneveril jednej z absolútne esenciálnych povinností sudcu, ktorou je dosiahnutie ústavného a spravodlivého konania a rozhodnutia, v dôsledku čoho aj on strávil vo výkone (protiústavnej) väzby 7 mesiacov.

Ďalej (bod V. sťažnostnej argumentácie) sa dovoľával záveru o porušení jeho práva na prezumpciu nevinu už vyššie označeným väzobným uznesením (4Tost/45/2020).

K otázke zachovania, resp. porušenia zásady prezumpcie nevinu poukázal na rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva Nešták proti Slovenskej republike z 27. februára 2007, Minelli proti Švajčiarsku z 25. marca 1983, Borovský proti Slovenskej republike z 2. júna 2009, Buscemi proti Taliansku zo 16. septembra 1999, Olujic proti Chorvátsku z 5. februára 2009 a rozhodnutia najvyššieho súdu z 24. júla 2017, sp. zn. 4To/2/2015 a z 22. februára 2021, sp. zn. 1TdoVS/1/2021, z ktorých zdôraznil záver, že porušenie prezumpcie nevinu obvineného zo strany vo veci konajúceho sudcu nevyhnutne zakladá

nedostatok jeho objektívnej nestrannosti v ďalšom priebehu trestného konania.

Aplikujúc vyššie uvedené na jeho prípad, ďalším dôvodom zakladajúcim jeho objektívne odôvodnené obavy o nestrannosť a nezaujatosť sudcu JUDr. Štífta, je samotné odôvodnenie (protiústavného) uznesenia najvyššieho súdu 4Tost/45/2020, ktorého členom bol aj označený sudca, pretože závery z neho vyplývajúce významným spôsobom zasiahli do jeho ústavného práva na prezumpciu neviny. Daná skutočnosť bola predmetom jeho ústavnej sťažnosti podanej proti uvedenému uzneseniu, pričom ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti túto prijal na ďalšie konanie aj v tomto rozsahu. Následne však konštatoval porušenie jeho ústavného práva na zákonného sudcu sťažnostným súdom, resp. nesplnenie *conditio sine qua non* práva na spravodlivé súdne konanie, preto vo vzťahu k ďalším ním namietaným skutočnostiam ústavný súd uviedol, že ich posudzovanie „by malo len čisto akademický význam bez akéhokoľvek reálneho vplyvu na osobnú slobodu sťažovateľa“. Uvedené však nič nemení na skutočnosti, že odôvodnenie uvedeného uznesenia a tam spomínané vyjadrenia vo vzťahu k skutkovým okolnostiam a jeho osobe boli prezentované takým spôsobom, ako keby išlo o skutočnosti, o ktorých nie sú žiadne pochybnosti a skutku, ktorý mu je kladený za vinu, sa dopustil, čím došlo zo strany sťažnostného súdu k doslova bezprecedentnému pošliapaniu jeho ústavného práva na prezumpciu neviny.

Platí to predovšetkým o tvrdeniach sťažnostného súdu, ktorými u neho formalisticky a hrubo arbitrárne odôvodnil kolúzne a preventívne dôvody väzby tým, že poukázal na „modus operandi“ konania obvineného ako na fakt, o ktorom nie sú žiadne pochybnosti. Úplne tak ignoroval jeho absolútnu bezúhonnosť a jeho dlhoročnú dobrú povesť, založenú na viac ako 22 - ročnej úspešnej profesijnej kariére a nekriticky prijal skutkové okolnosti založené na izolovaných výpovediach svedkov kajúcnikov, ktorí sa priznávajú k vlastnej závažnej trestnej činnosti a výmenou za neoprávnené benefity krivo obviňujú iné osoby. Tento hrubý nepomer v hodnotení jeho osoby a svedkov kajúcnikov sťažnostný súd nevysvetlil a naopak svoje presvedčenie o spáchaní skutkov jeho osobou neprípustne vyjadril konštatovaním hrubo porušujúcim jeho právo na prezumpciu neviny, že „ovplyvňovanie trestných vecí určitou formou konania sa u obvineného javí ako *modus operandi*“ a ďalej, že „charakter trestnej činnosti, jej časové rozpätie sa táto javí ako zabehnutá“.

Rovnako tvrdenia sťažnostného súdu o „zabehnutosti“ jeho trestnej činnosti vychádzajúce iba z dvoch skutkov, ku ktorým malo dôjsť v presne nezistenom období roku 2017 a 2018, je arbitrárnym konštatovaním bez akejkolvek opory v skutkových zisteniach a je vyjadrením presvedčenia sťažnostného súdu o tom, že skutky, ktoré sú mu kladené za vinu, spáchal, čím sťažnostný súd flagrantne porušil jeho ústavné právo na prezumpciu neviny.

Nad rámec uvedeného, charakterom závažnosti trestnej činnosti sa súd môže, ak ich považuje za okolnosť zakladajúcu existenciu väzobných dôvodov, zaoberať iba vtedy, pokiaľ by sa v minulosti takejto trestnej činnosti už dopustil a bol za ňu právoplatne odsúdený. Je vylúčené a hrubo v rozpore s prezumpciou neviny, pokiaľ súd odôvodňuje obavu z kolúzneho konania a pokračovania v trestnej činnosti, z ktorej je iba podozrivý, a to iba na základe ničím nepodloženéj, neoverenej a izolovanej výpovede svedka kajúcnika. V opačnom prípade takto súd v podstate prejedukuje jeho vinu. V tej súvislosti kladie otázku „Čo je závažnejším zásahom do ústavného práva na osobnú slobodu, ako keď súd protiústavne obmedzí osobnú slobodu jednotlivca ešte pred tým, ako je právoplatne rozhodnuté o jeho vine?“ súčasne si odpovedajúc „veď to je prezumpcia viny *par excellence*“.

V tejto súvislosti ďalej poukazuje na vyššie uvedenú ustálenú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorý konštantne judikuje, že k porušeniu práva na prezumpciu neviny nedochádza iba tam, kde súdy vo svojich vyjadreniach konštatujú vinu osoby ešte pred tým, ako bola právoplatne odsúdená, ale aj vtedy, pokiaľ súdne rozhodnutie o osobe obvinenej z trestného činu odráža názor, že je vinná ešte pred tým, než jej vina bola preukázaná zákonným spôsobom. K porušeniu článku 6 dohovoru dokonca dochádza aj pri absencii formálneho konštatovania o vine, ak existuje dôvod domnievať sa, že súd považuje obvineného za vinného (Deweer proti Belgicku z 27. januára 1980, Hauschildt proti Dánsku z 24. mája 1989), napr. aj úvahou, z ktorej vyplýva, že súd považuje obvineného za vinného.

Konštatovanie sťažnostného súdu o „zabehnutosti trestnej činnosti sťažovateľa“ alebo o „mode operandi“ trestnej činnosti je takým posúdením (mimoriadne slabého) podozrenia z trestnej činnosti, akoby sa jednalo o jednoznačne zistenú skutočnosť, a preto existuje legitímny dôvod pre tvrdenie, že sťažnostný súd porušil jeho právo na prezumpciu neviny, pretože ho považuje za vinného.

Predmetné (protiústavné) uznesenie sťažnostného súdu bolo teda v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe všeobecných súdov a Európskeho súdu pre ľudské práva nespochybniteľne v silnom rozpore s jeho ústavným právom na prezumpciu neviny. Tým, že sudca JUDr. Štíft bol členom senátu konajúceho vo veci, pričom hlasoval „ZA“, možno obsah tohto uznesenia považovať za právny a osobný názor samotného sudcu JUDr. Štífta, ktorý sa s ním bezvýhradne stotožnil. V dôsledku toho je na jeho (obvineného) strane aj v tomto rozmere legitímna a racionálne odôvodnená obava z významného nedostatku objektívnej nestrannosti na strane menovaného sudcu v kontexte ním vykonávaných ďalších úkonov v jeho trestnej veci z dôvodu predošlého porušenia prezumpcie neviny v prípravnom konaní.

Za ďalšie závažné skutočnosti spochybňujúce nezáujatosť a nestrannosť namietaného sudcu (bod VI. sťažnostnej argumentácie), ktoré by mal sťažnostný súd zohľadniť, považuje tieto skutočnosti :

Rodinným príbuzným namietaného sudcu je JUDr. H. A., ktorý zastupuje spolupracujúceho obvineného Ing. O. A.P., ktorý ľživo vypovedá na Ing. K. F. v kauze „H.“ vedenej na špecializovanom súde pod sp. zn. 7T/1/2022 a JUDr. K. F.F. v kauze „dorovňavania mzdy“ vedenej na PPZ, NAKA pod ČVS: PPZ-165/NKA-BA4-2022, ktorých v uvedených konaniach (obvinený) zastupuje ako advokát.

Sudca JUDr. Štíft je rodinným príbuzným JUDr. H. A. a súčasne osobným priateľom špeciálneho prokurátora JUDr. G. Z., ktorý vedie Úrad špeciálnej prokuratúry, ktorá vedie trestné stíhanie proti JUDr. F., Ing. F., PhD., ako aj proti jeho osobe (obvineného).

Úrad špeciálnej prokuratúry na čele so špeciálnym prokurátorom JUDr. G. Z. je vecne príslušný na objasňovanie trestného činu legalizácie výnosu z trestnej činnosti podľa § 233 Trestného zákona a súvisiacich daňových trestných činov, z ktorých je dôvodne podozrivý práve rodinný príbuzný namietaného sudcu advokát JUDr. H. A., čo vyplýva nielen z medializovaných informácií zverejnených na portáli plus7dni (s uvedením internetového odkazu), ale aj z vlastných mediálnych vyjadrení JUDr. H. A..

Výhody poskytované kajúcnikovi Ing. A.H. ako spolupracujúcemu obvinenému, ktorého zastupuje rodinný príbuzný namietaného sudcu JUDr. Štífta advokát JUDr. H. A., a súčasne postup vo vzťahu k potenciálnemu trestnému stíhaniu advokáta JUDr. H. A., závisí od vôle špeciálneho prokurátora JUDr. G. Z., ktorého prokuratúra dozoruje trestné kauzy Ing. A.P. a ktorá je výhradne vecne príslušná pre objasňovanie trestného činu legalizácie výnosov z trestnej činnosti podľa § 233 Trestného zákona ako aj súvisiacich daňových trestných činov.

Od sudcu JUDr. Štífta nemožno očakávať v jeho trestnej veci nestranné a zákonné rozhodnutie, pretože vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti je dôvodné predpokladať, že namietaný sudca rozhodne v jeho neprospech a nevytlúči namietanú zaujatú sudkyňu Mgr. Záleskú z rozhodovania o jeho trestnej veci, aby táto rozhodla v zmysle svojich neprípustných vyjadrení o tom, že o jeho vine, ako svini, nepochybuje, aby tak udržala nezákonnú obžalobu prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry podriadeného špeciálnemu prokurátorovi JUDr. G. Z.. Namietaný sudca súčasne môže mať reálny osobný záujem na tom, aby Úrad špeciálnej prokuratúry nezačal trestné stíhanie jeho rodinného príbuzného JUDr. H. A. pre podozrenie zo závažnej trestnej činnosti a aby naďalej poskytoval neprimerané benefity jeho klientovi kajúcnikovi Ing. A.H. a preto svojim rozhodnutím vyhovie záujmu svojho osobného priateľa špeciálneho prokurátora JUDr. Daniela Z. (od ktorého závisí osud trestného stíhania JUDr. H. A. ako aj osud trestných káz jeho klienta Ing. A.P.), ktorým je rozhodnutie zaujatej sudkyne Mgr. Záleskej v jeho neprospech, ktorým zabezpečí „úspech“ nezákonnej obžaloby podanej na jeho osobu.

S poukazom na tzv. teóriu zdania, ktorej podstatu v ďalšom v podrobnostiach rozvádza (bod VII. sťažnostnej argumentácie) a závery z nej vyplývajúce, vyslovil názor, že súd, ktorý sudcu JUDr. Štífta nevylúčil z rozhodovania v jeho trestnej veci, úplne rezignoval pri hodnotení jeho nestrannosti a nezaujatosti na aplikáciu tejto teórie. Z hľadiska tejto teórie je nepochybné, že žiadny objektívny nezávislý pozorovateľ nemôže v kontexte všetkých vyššie uvedených závažných skutočností dospieť k záveru, že u namietaného sudcu neexistujú relevantné dôvodné pochybnosti o jeho nezaujatosti a nestrannosti pre jeho pomer k veci ako aj pre jeho pomer k jeho osobe (osobe obvineného).

Navrhol preto, aby sťažnostný súd napadnuté uznesenie zrušil a sám rozhodol tak, že sudcu JUDr. Petra Štífta vylúči z ďalšieho vykonávania úkonov v jeho trestnej veci, pretože je nepochybné, že tento sudca je podľa § 31 ods. 1 Trestného poriadku v tejto trestnej veci zaujatý pre pomer k veci ako aj pomer k osobe obvineného.

V doplnení sťažnosti doručenom 13. marca 2023 rozšíril svoju sťažnostnú argumentáciu poukazom na rozhodnutie disciplinárneho senátu Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky z 8. marca 2022, sp. zn. 32D/15/2021, ktorým bol sudca JUDr. Michal Truban uznaný za vinného zo spáchania závažného disciplinárneho previnenia, ktorého sa dopustil v podstate na tom skutkovom základe, že ako sudca pre prípravné konanie, v ktorej rozhodoval o väzbe dvoch obvinených, si nesplnil ustanovením § 31 ods. 1 a § 32 ods. 1 Trestného poriadku uloženú povinnosť oznámiť svoju zaujatosť pre pomer k veci z dôvodu, že mu bola známa výpoveď osoby v procesnom postavení svedka, v ktorej tento svedok uvádza skutočnosť, že tretia osoba má k nemu (sudcovi JUDr. Michalovi Trubanovi) blízky vzťah a tento svedok zároveň vypovedal o osobách, o ktorých väzbe tento sudca rozhodoval.

Vzhľadom na tieto skutočnosti, ctiac princíp právnej istoty v skutkovo a právne rovnakých právnych veciach a zásadu rovnosti pred zákonom, dňa 10. marca 2023 (obvinený) podal predsedovi Súdnej rady Slovenskej republiky prof. JUDr. Jánovi Mazákovi, PhD. ako aj ďalším aktívne legitimovaným subjektom v zmysle § 15 písm. b) zákona č. 432/2021 Z.z. o disciplinárnom poriadku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky podnet na podanie návrhu na začatie disciplinárneho konania proti sudcovi najvyššieho súdu JUDr. Petrovi Štíftovi, ktorý aj v prílohe predložil.

V doplnení sťažnosti doručenom 8. júna 2023 svoju sťažnostnú argumentáciu podporil vo vzťahu k existencii subjektívnej zaujatosti sudcu JUDr. Petra Štífta poukazom na ustálenú rozhodovaciu činnosť najvyššieho súdu, v zmysle ktorej pre vylúčenie sudcu z konania proti obvinenému postačuje aj (subjektívne) priateľský vzťah sudcu k obvinenému, ktorý je takého charakteru, že by mohol vzbudiť pochybnosti o jeho nezaujatosti. Najvyšší súd na podklade takejto právnej argumentácie vylúčil sudcu napríklad z dôvodu, že sudca obvineného dobre pozná, okrem toho pozná aj jeho sestru a manželku a dobre sa poznal aj s otcom obvineného, ktorý bol sudcom najvyššieho súdu; sudca obžalovaného, ktorý je sudcom okresného súdu, osobne pozná rovnako ako celú jeho rodinu, ku ktorej má pozitívny priateľský vzťah; viacerí členovia rodiny sudcu sa s rodinou odsúdeného dôverne poznávajú, dcéra sudcu sa dôverne priateli s dcérou odsúdeného, ich rodiny sa navzájom navštevujú; medzi sudcami a obvinenou prebiehajú súdne spory o ochranu osobnosti a rovnako tak sudcovia podali na ňu trestné oznámenie; obvinení boli bývalými susedmi sudcu a z toho dôvodu sa často stretávali a ich deti v rovnakom veku udržiavali intenzívne kamarátske vzťahy (demonštratívne rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2Ndt/4/2015, 2Ndt/10/2016, 2Ndt/15/2013, 3Ndt/14/2014, 5Ndt/14/2017, 5Ndt/15/2017...).

Je preto nepochybné, že pokiaľ pre vylúčenie sudcu z konania proti obvinenému postačuje jeho subjektívne deklarovaný priateľský vzťah voči osobe obvineného, argumentom a *minor ad maius* nemožno dospieť z hľadiska subjektívnej zaujatosti k inému ako záveru o vylúčení JUDr. Štífta z rozhodovania v jeho trestnej veci v situácii, kedy medzi týmto sudcom (na ktorého okrem iného podal aj podnet na disciplinárne stíhanie) a ním existuje vzťah nepriateľský (ktorý sa okrem iného už reálne prejavil v rozhodnutí menovaného sudcu o jeho vzatí do väzby, na ktorom sa v nezákonnom zložení senátu podieľal a ktoré bolo pre svoju protiústavnosť zrušené ústavným súdom).

Vo vzťahu k existencii objektívnej zaujatosti (teória zdania) poukazuje na rozhodnutie najvyššieho súdu z

26. apríla 2023, sp. zn. 3Ndt/7/2023, ktorého právne závery sú podľa neho v plnom rozsahu aplikovateľné aj na jeho trestnú vec a korešpondujú s jeho argumentáciou a ktoré bolo prijaté v senáte zloženom aj z predsedníčky JUDr. Jany Kostolanskej a sudcu JUDr. Petra Kaňu, ktorí sú aj súčasťou päťčlenného senátu určeného na rozhodovanie o jeho aktuálne posudzovanej sťažnosti.

Citujúc z odôvodnenia tohto uznesenia zdôraznil, že najvyšší súd v danej trestnej veci vylúčil v zmysle tzv. teórie zdania trinástich sudcov konkrétneho okresného súdu, ktorí nastúpili do funkcie po odchode obvinenej z tohto súdu s tým odôvodnením, že obvinená pôsobila pred dvanástimi rokmi na danom súde (určitý čas ako predsedníčka) a následne takmer rok na krajskom súde a potom v pozícii štátnej tajomníčky na ministerstve spravodlivosti (bez akejkoľvek kreačnej a funkčnej pôsobnosti, či akejkoľvek inej právnej či faktickej právomoci vo vzťahu k týmto trinástim sudcom). V tejto veci obvinená argumentovala aj v tom smere, že delegácia v trestnej veci na Okresný súd Trnava by spôsobila, že funkčne nadriadeným súdom by bol Krajský súd v Trnave, ktorý už v minulosti porušil jej základné práva nezákonným väzobným stíhaním (nález ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 347/2021). Z tohto dôvodu namietala, že sudcovia označeného krajského súdu disponujú osobným záujmom na tom, aby bola odsúdená. Najvyšší súd jej dal v tomto smere za pravdu a konštatoval, že aj táto skutočnosť ho viedla k rozhodnutiu o odňatí trestnej veci a jej prikázaní okresnému súdu, ktorý sa nenachádza v obvode označeného krajského súdu.

Tento správny právny záver je materiálne identický s jeho námietkou uvedenou v bode II. sťažnosti, kde namieta existenciu osobného záujmu namietaného sudcu JUDr. Štífta spočívajúceho v jeho záujme ponechať v rozhodovaní o jeho osobe zaujatú sudkyňu (ktorá ho vo verejnej sudcovskej komunikácii označuje za sviňu, o ktorej vine nepochybuje), v snahe dosiahnuť tak aspoň čiastočnú legitimizáciu svojho protiústavného rozhodnutia, ktorým obmedzil jeho osobnú slobodu. Táto materiálna totožnosť vyplýva v oboch prípadoch práve z existencie protiústavných rozhodnutí tých subjektov, ktoré sa majú v budúcnosti podieľať na rozhodovaní o obvinených.

V zmysle objektívnej stránky nestrannosti a nezaujatosti sudcu totiž existuje oprávnená obava na strane obvinených, ako aj v očiach nezainteresovaného objektívneho laického pozorovateľa, že tieto subjekty sa budú snažiť neoprávnene prispôbiť svoju rozhodovaciu činnosť takým spôsobom, aby smerovala v neprospech obvinených a tým nepriamo legitimizovali svoj predchádzajúci protiústavný postup v danej trestnej veci.

Pre úplnosť v tomto smere uvádza, že obsahom princípu právneho štátu je vytvorenie právnej istoty, že na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95, II. ÚS 80/99, III. ÚS 356/06). Rešpektovanie princípu právnej istoty musí byť prítomné v každom rozhodnutí orgánov verejnej moci, a to tak v oblasti normotvornej, ako aj v oblasti aplikácie práva, keď práve na ňom sa hlavne a predovšetkým zakladá dôvera občanov, ako aj iných fyzických osôb a právnických osôb k orgánom verejnej moci (IV. ÚS 92/09). Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (IV. ÚS 209/2010 a iné). Aj keď právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v ich rozhodnutiach nemajú v právnom poriadku Slovenskej republiky charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky, napriek tomu protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty a k dôvere v spravodlivé súdne konanie (obdobne napr. IV. ÚS 49/06, III. ÚS 300/06, IV. ÚS 499/2011).

V závere vyjadril presvedčenie, že aktuálne rozhodnutie najvyššieho súdu vo vzťahu k objektívnej zaujatosti, ako aj rozhodnutie najvyššieho súdu vo vzťahu k subjektívnej zaujatosti, na ktoré poukazuje, budú pri rozhodovaní o jeho sťažnosti proti nevyklúčeniu JUDr. Petra Štífta v plnej miere zohľadnené a preto navrhuje, aby sťažnostný súd napadnuté uznesenie zrušil a sám rozhodol tak, že sudcu JUDr. Petra Štífta vylúči z ďalšieho vykonávania úkonov v jeho trestnej veci.

* * *

Najvyšší súd - iný senát než senát, ktorý rozhodol o námietke zaujatosti obvineného proti sudcovi JUDr. Petrovi Štiftovi, v päťčlennom zložení - preskúmal na podklade riadne a včas podanej sťažnosti oprávnenou osobou v zmysle § 192 ods. 1 písm. a), písm. b) Trestného poriadku správnosť výroku napadnutého uznesenia, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom dospel k záveru, že sťažnosť obvineného JUDr. G. Z. nie je dôvodná.

Z relevantnej právnej úpravy najvyšší súd primárne poukazuje na zákonné ustanovenia podstatné z pohľadu posudzovaných otázok :

Podľa § 31 ods. 1 Trestného poriadku z vykonávania úkonov trestného konania je (okrem iných) vylúčený sudca, u ktorého možno mať pochybnosť o nezaujatosti pre jeho pomer k prejednávanej veci, alebo k osobám, ktorých sa úkon priamo týka, k obhajcovi, zákonnému zástupcovi, splnomocnencom alebo pre pomer k inému orgánu činnému v tomto konaní.

Podľa § 31 ods. 2 Trestného poriadku (okrem iných) sudca je vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania, ak bol v prejednávanej veci činný ako prokurátor, policajt, spoločenský zástupca, obhajca, splnomocnenec zúčastnenej osoby alebo poškodeného, zástupca poškodeného alebo spoločný zástupca poškodených.

Podľa § 31 ods. 3 Trestného poriadku dôvodom vylúčenia sudcu alebo senátu nie je skoršie rozhodnutie sudcu alebo senátu o obvinenom, spoluobvinenom alebo o iných obvinených, ktorých trestné činy spolu súvisia.

Podľa § 31 ods. 4 veta prvá Trestného poriadku z rozhodovania na súde vyššieho stupňa je okrem vylúčenia podľa odseku 2 vylúčený (okrem iných) sudca, ktorý sa zúčastnil na rozhodovaní na súde nižšieho stupňa, a naopak.

Podľa § 32 ods. 3 Trestného poriadku o vylúčení z dôvodov uvedených v § 31 na základe námietky vznesenej niektorou zo strán v iných prípadoch ako podľa odseku 2 rozhoduje orgán, ktorého sa tieto dôvody týkajú. O tom, či je vylúčený sudca alebo prísediaci, ktorý rozhoduje v senáte, rozhodne tento senát.

Podľa § 32 ods. 6 Trestného poriadku o námietke zaujatosti strany, ktorá je založená na tých istých dôvodoch, pre ktoré už raz bolo o takej námietke rozhodnuté, alebo ktorá nebola vznesená bezodkladne podľa § 31 ods. 5 alebo ak je dôvodom námietky len procesný postup orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu v konaní, sa nekoná; to platí aj o námietke, ktorá je založená na iných dôvodoch ako dôvodoch podľa § 31.

Ďalej tiež pripomína, že podľa článku 46 ods. 1 ústavy „každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.“ Týmto článkom ústavy priznané právo domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde v sebe zahŕňa aj právo na nestranného sudcu.

Nestrannosťou treba rozumieť absenciu predsudkov (zakorenených úsudkov, či názorov, ktoré nie sú založené na spoľahlivom poznaní, ale len na predpoklade) alebo predpojatosti (subjektivizmu, neobjektivizmu, straníckosti). Nestrannosť je potrebné skúmať z dvoch hľadísk, a to zo subjektívneho hľadiska nestrannosti, čo znamená, že je potrebné zistiť osobné presvedčenie sudcu prejednávajúceho prípad a z objektívneho hľadiska nestrannosti, t.j. je potrebné zistiť, či sú poskytnuté dostatočné záruky pre vylúčenie akejkoľvek pochybnosti v danom smere. V prípade subjektívneho hľadiska nestrannosti sa nestrannosť sudcu prezumuje až do predloženia dôkazu o opaku (rozhodnutia ESĽP Piersack proti Belgicku z 1. októbra 1982, Le Compte a ďalší proti Belgicku z 23. júna 1981). Objektívna nestrannosť sa posudzuje podľa vonkajších objektívnych skutočností. Platí tzv. teória zdania, podľa ktorej nestačí, že

sudca je subjektívne nestranný, ale musí sa ako taký objektívne javiť v očiach strán i verejnosti. Objektívne hľadisko je založené na existencii dostatočných záruk pre vylúčenie akejkoľvek legitímnej pochybnosti o zaujatosti sudcu. Pri objektívnej nestrannosti stačí, ak sú tu okolnosti, ktoré môžu vyvolať pochybnosti o nestrannosti súdu. Podľa Európskeho súdu pre ľudské práva je potrebné „ísť ďalej než ako sa vec javí“. Spravodlivosť nielenže má byť vykonaná, ona sa musí aj javiť, že je vykonaná (rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva Delcourt proti Belgicku zo 17. januára 1970 a Saraiva De Carvalho proti Portugalsku z roku 1994).

Z rozhodovacej činnosti Európskeho súdu pre ľudské práva možno vyvodiť, že subjektívne hľadisko sudcovskej nestrannosti sa musí podriaďovať prísnejšiemu kritériu objektívnej nestrannosti. Za objektívne však nemožno považovať to ako sa nestrannosť sudcu len subjektívne niekomu javí, ale to, či reálne existujú okolnosti objektívnej povahy, ktoré by mohli viesť k legitímnym pochybnostiam o tom, že sudca má určitý (nie nezaujatý) vzťah k veci. Aj pri zohľadnení teórie zdania môže byť sudca vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci iba v prípade, keď je celkom zjavné, že jeho vzťah k prejednávanej veci, osobám, ktorých sa úkon priamo týka, dosahuje taký charakter a intenzitu, že aj napriek zákonom ustanovenej povinnosti nebude môcť rozhodovať nezávisle a nestranne.

Sudca môže subjektívne rozhodovať absolútne nestranne, ale napriek tomu jeho nestrannosť môže byť vystavená oprávneným pochybnostiam so zreteľom na jeho štatút či funkcie, ktoré vo veci vykonával. Subjektívna stránka nestrannosti sudcu sa týka jeho osobných prejavov vo vzťahu ku konkrétnemu prípadu alebo k osobám, ktorých sa úkon priamo týka. Na preukázanie nedostatku subjektívnej nestrannosti vyžaduje judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva dôkaz o skutočnej zaujatosti (napríklad aj Hauschildt proti Dánsku, rozhodnutie z 24. mája 1989, č. 10486/83). Rozhodujúce nie je pritom subjektívne stanovisko sudcu či presvedčenie subjektu uplatňujúceho námietku zaujatosti, ale existencia objektívnych skutočností, so zreteľom na ktoré môžu vzniknúť pochybnosti o nestrannosti sudcu. Objektívna nestrannosť sa neposudzuje len podľa subjektívneho stanoviska sudcu, ale nepochybne aj podľa objektívnych symptómov.

V prípade, ak sa vecnými a relevantnými argumentmi nepreukáže absencia predsudkov alebo predpojatosti u konajúceho sudcu, potom nie je možné vysloviť, že sú dané predpoklady na zaujaté konanie a rozhodovanie, a tým existencia dôvodu či dôvodov na jeho vylúčenie.

Rozhodnutie o vylúčení sudcu z dôvodov uvedených v § 31 Trestného poriadku predstavuje výnimku z ústavnej zásady, podľa ktorej nesmie byť nikto odňatý svojmu zákonnému sudcovi s tým, že príslušnosť sudcu aj súdu ustanoví zákon. Sudcu preto možno vylúčiť z prejednávania a rozhodovania v pridelennej veci iba celkom výnimočne, a to iba zo závažných zákonných dôvodov uvedených v § 31 Trestného poriadku, ktoré sudcovi bránia rozhodovať v súlade so zákonom objektívne a nezaujato (ÚS 2/2005).

Konkrétne dôvody, pre ktoré je sudca vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania, sú uvedené v § 31 ods. 1 až ods. 4 Trestného poriadku.

Zákonného sudcu možno vylúčiť z vykonávania úkonov v trestnom konaní len z taxatívne vymedzených dôvodov, ktoré sú založené na vzťahoch, ktoré sú spôsobilé vyvolať pochybnosti o jeho nezaujatosti, konkrétne pre jeho pomer k prejednávanej veci, k osobám, ktorých sa úkon priamo týka, k ich zástupcom alebo k inému orgánu činnému v tomto konaní (§ 31 ods. 1 Trestného poriadku).

Dôvody uvedené v § 31 ods. 2 a ods. 4 Trestného poriadku predstavujú osobitné prípady pomeru k prejednávanej veci, ktorý je daný tým, že sudca v nej bol činný v inom procesnom postavení, resp. na súde iného stupňa. Zo znenia týchto zákonných ustanovení zároveň vyplýva, že vždy musí ísť o vzťah medzi zákonným sudcom a konkrétnou vecou, ktorú má prejsť a z ktorej má byť na základe námietky strany alebo vlastného oznámenia vylúčený, resp. vzťah medzi ním a konkrétnymi osobami, ktoré v takejto veci vystupujú či už ako osoby, ktorých sa vec priamo týka, alebo ako ich zástupcovia, prípadne ako iný orgán činný v danom konaní.

Pokiaľ ide o pomer sudcu k prejednávanej veci, týmto sa v praxi rozumie najmä situácia, v ktorej sudca alebo jemu blízka osoba boli poškodení prejednanou trestnou činnosťou, resp. boli jej svedkami.

Pomerom k veci naopak nie sú procesné aspekty, ktoré majú svoj základ v rozhodovacej činnosti sudcu, či už v identickej trestnej veci alebo aj v inej trestnej veci, resp. veciach, v ktorých identický sudca rozhoduje voči identickému obvinenému, a to bez ohľadu na to či ide o trestné veci skoršie, právoplatne skončené alebo paralelne prebiehajúce iné trestné konania.

Tento záver má svoj právny základ a priamo vyplýva z § 32 ods. 6 Trestného poriadku, v zmysle ktorého (ani o) námietke zaujatosti strany, ak je dôvodom námietky len procesný postup súdu v konaní, sa nekoná, a ďalej z § 31 ods. 3 Trestného poriadku, z ktorého priamo vyplýva, že dôvodom vylúčenia sudcu nie je jeho skoršie rozhodnutie alebo rozhodnutie senátu (ktorého je členom) o obvinenom, spoluobvinenom alebo o iných obvinených, ktorých trestné činy spolu súvisia, z čoho je zrejmé, že procesný postup sudcu, pod ktorý spadá aj jeho rozhodovacia činnosť, ex lege nie je obsahovo integrovaný ako súčasť pomeru sudcu k veci v zmysle § 31 ods. 1 Trestného poriadku.

Z uvedeného následne vyplýva, že pomer sudcu k veci a teda ani dôvod jeho vylúčenia nemôže predstavovať rozhodnutie, ktoré v postavení sudcu urobil, resp. na ktorom sa ako člen senátu v tzv. senátnej veci zúčastnil, a to dokonca ani vtedy, ak by také rozhodnutie následne bolo v akomkoľvek type opravného konania vyhodnotené ako nesprávne (resp. nezákonné, protiústavné).

Tým skôr potom nemôže predstavovať pomer sudcu k veci už len samotný rozpor medzi procesným postupom sudcu alebo jeho skorším rozhodnutím a subjektívnymi predstavami alebo právnymi názormi procesnej strany (t.j. aj obvineného).

Dikciu § 32 ods. 6 vety za bodkočiarkou Trestného poriadku, podľa ktorej sa nekoná (ani) o námietke zaujatosti založenej na iných dôvodoch než uvedených v § 31 Trestného poriadku, je nevyhnutné vykladať vo vzťahu k § 31 ods. 1 Trestného poriadku tým spôsobom, že vyjadruje zákonnú požiadavku, aby súd nekonal, a teda ani nerozhodoval, o takých námietkach zaujatosti, ktorými procesné strany uplatňujú voči sudcovi námietky vecne (obsahovo) nezodpovedajúce zákonným dôvodom na jeho vylúčenie.

Takáto námietka zaujatosti teda nevyvoláva právny účinok zodpovedajúci povinnosti súdu podľa § 32 ods. 3 Trestného poriadku o takej námietke konať, a tým aj povinnosti o nej rozhodnúť, a to ani v prípade, že procesná strana sa síce formálne dovoľáva existencie pomeru sudcu k veci alebo osobám, avšak skutočnosti (okolnosti), v ktorých taký pomer (subjektívne) vidí, tento pomer obsahovo nenapĺňajú.

Opakom vyjadrené, subjektívny a objektívny test nezaujatosti sudcu sa uplatní (aktivuje) len v prípade, že strana vznášajúca námietku zaujatosti aj vecne (obsahovo) v argumentácii uvádza také skutočnosti, ktoré v prípade ich preukázania zakladajú dôvod pre vylúčenie sudcu pre jeho pomer k veci alebo osobám uvedeným v § 31 ods. 1 Trestného poriadku, pričom v opačnom prípade sa o námietke zaujatosti podľa § 32 ods. 6 Trestného poriadku nekoná.

* * *

Aplikujúc vyššie uvedené zákonné ustanovenia a základné východiská (pre posudzovanie dôvodnosti vylúčenia konkrétneho sudcu z konania a rozhodovania v konkrétnej trestnej veci na podklade námietky zaujatosti strany) na posudzovaný prípad, je potrebné v prvom rade zdôrazniť, že obvinený JUDr. G. Z. namieta sudcu JUDr. Petra Štífta tak pre jeho pomer k nemu ako osobe obvineného, ako aj pre pomer k veci, uplatňujúc v tomto smere viacvrstevnú argumentáciu.

Námietka zaujatosti obvineného proti tomuto sudcovi bola primárne založená na tvrdení obvineného o nepriateľskom vzťahu sudcu k nemu, pričom však táto námietka zostala výlučne v rovine jeho vlastných

tvrdení, vo vzťahu ku ktorým obvinený nepredložil akýkoľvek dôkaz ani nepredostrel spôsob ako by jeho tvrdenia mohli byť bližšie verifikované. Sám obvinený v skutočnosti nekonkretizoval akýkoľvek konflikt medzi ním a namietaním sudcom, ktorý by mal výlučne osobný rozmer, keď jeho tvrdenia sa vyznačovali vysokou mierou všeobecnosti (bez konkretizácie konfliktných situácií - vid' odseky 20 až 22 námietky zaujatosti) a výlučne hodnotiacimi závermi k ich vzájomnému vzťahu (uvádzané „značné množstvo vzájomných ostrých negatívnych verbálnych konfrontácií ... existencia otvorene negatívneho vzťahu, o ktorom sa všeobecne vie v justičnom prostredí ... negatívny vzťah vyplýva zo vzájomnej kritiky rozhodovacej činnosti a z rozdielnych hodnotových postojov... a pod.), ktoré ani neumožňujú ich bližšiu verifikáciu.

Len z písomného vyjadrenia samotného namietaného sudcu (bez toho, aby sám obvinený takú situáciu popisoval) vyplynulo, že konfliktnou situáciou, ktorú by mohol mať obvinený na mysli, mohla byť situácia z roku 2016 medzi oboma ako sudcami a vo vecnej súvislosti s ich postavením a výkonom funkcie sudcu, na jednej strane obvineným ako sudcom prvostupňového súdu (Okresného súdu Bratislava III) a namietaním sudcom ako sudcom odvolacieho, resp. nadriadeného súdu (Krajského súdu v Bratislave), kde namietaný sudca sa mal podieľať na rozhodnutí v konkrétnej trestnej veci, v ktorej malo byť zrušené rozhodnutie prvostupňového súdu, na ktorom sa mal ako sudca podieľať obvinený, v ktorej súvislosti sa s postupom nadriadeného súdu (zrušením rozhodnutia) obvinený nestotožnil a tento postup odvolacieho súdu mal aj namietať osobitným podaním adresovaným trestnoprávnemu kolégiu Krajského súdu v Bratislave, ktoré malo byť aj prejednané na jeho zasadnutí so záverom o správnosti postupu odvolacieho súdu.

Samotný fakt, že namietaný sudca v reakcii na námietku zaujatosti obvineného uviedol túto - mimochodom inak vôbec v konkrétnosti obvineným nenamietanú - situáciu, nedáva priestor interpretovať postoj namietaného sudcu k námietke zaujatosti obvineného tak, že obvinenému tým v jeho interpretácii vzájomného vzťahu (ako negatívneho, nepriateľského) dáva za pravdu a s takou interpretáciou súhlasí (ako sa takej interpretácie obvinený dožaduje).

Naopak, z vyjadrenia namietaného sudcu vyplynulo na jednej strane nepopretie tých (aj obvineným uvádzaných) skutočností, že sa s obvineným - v čase, keď obaja pôsobili ako sudcovia (hoci na súdoch rôznych inšancií avšak) v identickom obvode Krajského súdu v Bratislave - aj osobne poznal, čo však nemožno hodnotiť ako neprirodené, na strane druhej namietaný sudca odmietol tvrdenia obvineného o konfliktnosti až nepriateľstve tohto vzťahu, hodnotiac ich vzťah výlučne ako profesijný, spojený výlučne s aktivitami oboch v rámci výkonu funkcie sudcov (a nie s aktivitami charakterom osobným, dôverným, resp. mimopracovným), ktoré boli obmedzené na justičné pracovno - vzdelávacie stretnutia.

Z vyjadrenia namietaného sudcu v jeho celom kontexte je pritom zrejmé odmietnutie hodnotenia ich vzťahu ako nepriateľského, eventuálne akokoľvek osobného, ktorý by ho mal vylučovať z vykonávania úkonov v danej trestnej veci, vyjadrujúc, že subjektívne sa necíti byť voči obvinenému zaujatý. Toto vyjadrenie tak nepotvrdzuje subjektívne hodnotiace úsudky a závery obvineného k tomuto vzťahu tak, ako sa hodnotenia jeho kvality a intenzity obvinený dožaduje.

Rovnako tak tvrdenie obvineného o „všeobecnej známosti v justičnom prostredí“ o tom, že by namietaný sudca takýto nepriateľský vzťah mal k nemu prechovávať, nepresahuje rámec ničím nepodloženého tvrdenia, resp. subjektívnych pocitov a vlastnej interpretácie takéhoto vzťahu ako nepriateľského.

Pokiaľ ide o dožadovanie sa zohľadnenie tvrdení obvineného o konfliktnom, nepriateľskom až nenávisťnom vzťahu namietaného sudcu voči nemu, s tou argumentáciou prečo by si mal vymýšľať existenciu takého negatívneho vzťahu práve s týmto sudcom, keď mnohých iných sudcov najvyššieho súdu (aj tých, ktorých pozná) doposiaľ nenamietal, v dôsledku čoho nie je dôvod spochybňovať pravdivosť jeho tvrdení o povahe tohto vzťahu ako nepriateľského, treba zdôrazniť, že výlučne hypotetickou polemikou o motíve obvineného namietať práve tohto sudcu nemožno nahrádzať fakt, že takúto negatívnu povahu vzájomného vzťahu obvinený mimo jeho vlastných tvrdení ničím nepodporil,

pričom (ako už bolo aj vyššie uvedené) pokiaľ by reálne takýto negatívny vzťah medzi namietaným sudcom a obvineným, ktorý má siahať hlbšie do minulosti, skutočne existoval, nič obvinenému nebránilo uvedeným spôsobom argumentovať už v rámci ním podanej ústavnej sťažnosti, pričom práve táto skutočnosť významne spochybňuje pravdivosť tvrdenia obvineného o tak výrazne narušených vzťahoch medzi oboma a naopak nasvedčuje tomu, že šlo o vzťah skôr profesijný a neutrálny.

V tejto súvislosti prvostupňový senát správne zdôraznil zákonnú prezumpciu nestrannosti sudcov (trvajúcu kým sa preukáže opak), ktorá v sebe implikuje výnimočnosť vylúčenia zákonného sudcu z konania a rozhodovania v konkrétnej trestnej veci a s tým spojenú potrebu, aby sa obava z absencie nestrannosti sudcu zakladala na konkrétnych, preukázateľných a dostatočne závažných skutočnostiach.

Argumentáciu prvostupňového senátu, na podklade ktorej odmietol námietku zaujatosti obvineného založenú na tvrdení obvineného o nepriateľskom vzťahu namietaného sudcu k nemu, preto sťažnostný senát hodnotí ako správnu (strana 8 až 11 odôvodnenia napadnutého uznesenia).

* * *

Z námietok obvineného, ktoré svojou povahou predstavujú námietky proti sudcovi JUDr. Petrovi Štíftovi pre jeho pomer k veci, za ťažiskovú možno označiť námietku, ktorá má svoj argumentačný podklad v nespornej právnej skutočnosti, že ústavný súd nálezom zo 14. apríla 2022, sp. zn. I. ÚS 32/2021 zrušil uznesenie najvyššieho súdu z 12. novembra 2020, sp. zn. 4Tost/45/2020, ktoré de facto predstavovalo druhoінстанčné potvrdenie vzatia obvineného do väzby v posudzovanej trestnej veci [k zrušeniu uznesenia došlo v časti týkajúcej sa obvineného, pri konštatácii, že boli porušené základné právo sťažovateľa na osobnú slobodu podľa článku 17 ods. 1, ods. 2 a ods. 5 ústavy a jeho právo na slobodu a bezpečnosť podľa článku 5 ods. 1 písmeno c) dohovoru], a že na tomto zrušenom rozhodnutí sa podieľal v postavení člena senátu aj namietaný sudca.

Záver o tom, že táto participácia namietaného sudcu na skoršom rozhodnutí v posudzovanej trestnej veci (v štádiu prípravného konania pri rozhodovaní o väzbe) ho nediskvalifikuje z rozhodovania v identickej trestnej veci aj v jej neskoršom štádiu, a to ani v spojení so skutočnosťou, že toto rozhodnutie bolo na podklade úspešnej ústavnej sťažnosti obvineného nálezom ústavného súdu neskôr zrušené, vyplýva z § 31 ods. 3 Trestného poriadku, podľa ktorého dôvodom vylúčenia sudcu nie je jeho skoršie rozhodnutie alebo rozhodnutie senátu (ktorého je členom) o obvinenom.

Dôsledkom toho je, že taká námietka nemôže zakladať pomer sudcu k veci v zmysle § 31 ods. 1 Trestného poriadku a teda v zmysle § 32 ods. 6 Trestného poriadku ide o námietku zaujatosti, o ktorej sa nekoná.

Tomuto záveru napokon neodporuje ani obvineným zdôrazňované rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Hauschildt proti Dánsku, z ktorého vyplýva, že samotná skutočnosť, že sudca prijal rozhodnutie v predsúdnom konaní vrátane väzby, nemôže byť samo osebe dôvodom obavy z jeho nestrannosti, t.j. ani skutočnosť posudzovania tzv. základnej materiálnej podmienky väzby, ktorou je dôvodnosť vzneseného obvinenia, resp. trestného stíhania obvineného a záver sudcu o splnení tejto podmienky na účely rozhodovania o väzbe nie je ani podľa právnej úpravy Trestného poriadku a ani v zmysle záverov Európskeho súdu pre ľudské práva v uvedenom rozhodnutí dôvodom na vylúčenie tohto sudcu z vykonávania úkonov trestného konania v identickej trestnej veci v jej neskoršom štádiu, pričom ďalšie konkrétne závery uvedeného rozhodnutia, ktorých zohľadnenia sa obvinený dožaduje a ktoré v podstate predstavujú výnimky z uvedeného pravidla, vychádzali zo špecifik právneho poriadku Dánska, neaplikovateľných v právnom prostredí Slovenskej republiky, na čo napokon prvostupňový senát v odôvodnení napadnutého uznesenia správne poukázal vo vecnej argumentácii na stranách 11 až 14.

Ďalej je namieste dodať, že nebola splnená ani podmienka pre vylúčenie tohto sudcu z dôvodu uvedeného v § 31 ods. 4 veta prvá Trestného poriadku, podľa ktorého z rozhodovania na súde vyššieho stupňa je vylúčený (okrem iných) sudca, ktorý sa zúčastnil na rozhodovaní na súde nižšieho stupňa, a

naopak, pretože namietaný sudca sa tohto rozhodnutia v konaní, ktorého predmetom bolo rozhodovanie o návrhu prokurátora na vzatie obvineného do väzby, nezúčastnil v rámci rozhodovania na súde nižšieho stupňa (resp. inej inštancie), ale ako sudca najvyššieho súdu, s postavením nadriadeného druhostupňového súdu v tzv. sťažnostnom konaní. Napokon len pre úplnosť tiež treba konštatovať nespornú skutočnosť, že namietaný sudca v posudzovanom trestnom konaní nevystupoval v akomkoľvek inom postavení než v postavení sudcu, v dôsledku čoho neexistuje ani dôvod pre jeho vylúčenie v zmysle § 31 ods. 2 Trestného poriadku.

Zodpovedajúci právnej úprave v § 31 Trestného poriadku aj ustálenej rozhodovacej činnosti súdov je teda ten záver, že rozhodovanie sudcu v postavení sudcu pre prípravné konanie (napr. aj o väzbe obvineného) ho nevylučuje z možnosti ďalšieho konania a rozhodovania v identickej veci (ani v štádiu súdneho konania) a rovnako tak ho týmto spôsobom nediskvalifikuje ani skutočnosť, že vydal alebo sa podieľal (ako člen senátu) na rozhodnutí - a to bez ohľadu na to akým spôsobom hlasoval (čo v prípade jednomyselnosti prijatia rozhodnutia je podľa aktuálnej právnej úpravy z trestných rozhodnutí už zistiteľné) - ktoré neskôr bolo zrušené zákonom predpísaným postupom na základe riadneho alebo mimoriadneho opravného prostriedku alebo rozhodnutím ústavného súdu alebo medzinárodných súdnych autorít, ktorých rozhodnutia sú pre Slovenskú republiku záväzné.

Názor obvineného, že ak namietaný sudca v jednom a tom istom trestnom konaní vydá protiústavné rozhodnutie, nie je prípustné, aby sa následne ďalej podieľal na vykonávaní úkonov v rovnakej trestnej veci, preto najvyšší súd hodnotil ako nesprávny.

Ďalšia argumentácia obvineného, v rámci ktorej polemizuje o dôvodoch zrušenia väzobného rozhodnutia najvyššieho súdu nálezom ústavného súdu spôsobom naznačujúcim, že namietaný sudca sa mal zúčastniť na rozhodnutí, ktoré bolo protiústavné aj v zmysle nedôvodnosti potvrdenia jeho vzatia do väzby, vzhľadom na už vyššie uvedené jednak ani nie je spôsobilá naplniť atribút existencie pomeru sudcu JUDr. Petra Štífta k prejednávanej trestnej veci a jednak ani nezodpovedá odôvodneniu (resp. záverom) uvedeného nálezu, pretože z tohto je zrejmé (čo si aj sám obvinený, vychádzajúc z jeho argumentácie, zjavne uvedomuje), že dôvodom zrušenia predmetného väzobného rozhodnutia najvyššieho súdu (4Tost/45/2020) nebola vecná nesprávnosť tohto rozhodnutia z pohľadu (nesprávneho) posúdenia podmienok väzby obvineného, ale tá skutočnosť, že obvinený bol procesným postupom súdu pred vydaním tohto rozhodnutia v súvislosti so zmenou v zložení senátu podľa pravidiel zastupovania v zmysle rozvrhu práce najvyššieho súdu, vylúčený z možnosti na túto zmenu reagovať námietkou a dosiahnuť tak preskúmanie jeho námietky zaujatosti a tým vylúčenie člena senátu, u ktorého mal obavu z nedostatku jeho neustrannosti. Konkrétne sa pritom obvinený dožadoval vylúčenia sudcu JUDr. Juraja Klimenta, na čo ústavný súd v odôvodnení nálezu reagoval (okrem iného) napríklad v odseku 48 tým spôsobom, že „...rešpekt k základnému právu sťažovateľa na osobnú slobodu, respektíve jeho právu na slobodu a bezpečnosť vyžadoval, aby mal vzhľadom na špecifické okolnosti danej veci možnosť namietat v jeho veci rozhodujúceho sudcu, u ktorého mal obavu o nedostatku jeho nezaujatosti...“; ďalej v odseku 49 uvádzajúc : „...primeraným spôsobom zabezpečenia tejto možnosti sťažnostným súdom, proti ktorého rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok, a teda prípadné rozhodovanie zaujatým sudcom nemožno napraviť v systéme opravných prostriedkov podľa Trestného poriadku ... by podľa názoru ústavného súdu bolo upovedomenie právneho zástupcu sťažovateľa o zmene zloženia senátu, a to hoci aj v krátkom čase pred samotným rozhodovaním takto zmeneného senátu.“; so záverom uvedeným v odseku 52, že „Vzhľadom na skutočnosť, že nezaujatosť sudcu Klimenta nebola v tomto konaní relevantným spôsobom preverená, sú spochybnené meritórne závery napadnutého uznesenia.“

Z uvedeného je tak zrejmé, že porušenie práva na osobnú slobodu ústavný súd konštatoval výlučne ako dôsledok už uvedeného (ním konštatovaného) chybného postupu, ktorým bolo obvinenému znemožnené (bol vylúčený z možnosti) dosiahnuť námietkou zaujatosti zmenu v zložení senátu, a to bez ďalšieho prieskumu zákonnosti/ústavnosti jeho väzby, v podstate pre nadbytočnosť takého prieskumu, keď napadnuté rozhodnutie nemohlo ústavne obstáť už z tohto iného (primárneho) dôvodu. Z odôvodnenia tohto nálezu je tiež zrejmé, že v ňom nebol ústavným súdom vyslovený ani záver o tom, že ústavnou

sťažnosťou napadnuté uznesenie vydal senát v zložení, ktorého sudca bol/mal byť vylúčený, resp. že boli dôvody na jeho vylúčenie (pokiaľ ide o sudcu JUDr. Juraja Klimenta), keď podstata konštatovaného pochybenia spočívala výlučne v závere, že nebolo - avšak malo byť - obvinenému umožnené dosiahnuť preskúmanie nezaujatosti tohto sudcu (umožnením mu vzniesť námietku zaujatosti), čo je kvalitatívny rozdiel medzi skutočným záverom nálezu ústavného súdu a jeho interpretáciou predkladanou obvineným.

Na tom základe argumentáciu obvineného k vecnej stránke uvedeného väzobného rozhodnutia v kontexte uvedeného nálezu ústavného súdu nemožno hodnotiť ako relevantnú, pretože vo svojej podstate zo strany obvineného predstavuje prejudikovanie názoru ústavného súdu, ktorý by podľa názoru obvineného zaujal, pokiaľ by preskúmaval aj otázku dôvodnosti jeho väzby, ktorý (názor) však ale reálne ústavný súd v tomto náleze vôbec nezaujal (nevyslovil), keďže zákonnosť väzby obvineného v kontexte porušenia práva na osobnú slobodu vecne vôbec nepreskúmaval, a to z dôvodu nadbytočnosti.

Na tomto závere pritom nič nemení ani skutočnosť, že pred vydaním uvedeného nálezu ústavný súd prijal ústavnú sťažnosť obvineného v celom rozsahu (čo obvinený zdôrazňuje a prikladá tomu nepriliehavý význam), keďže právne záväzným a podstatným je konečný výsledok uvedeného konania pred ústavným súdom vo forme nálezu a nie rozsah prijatia ústavnej sťažnosti, ktoré tomuto nálezu predchádzalo.

K samotnému nálezu ústavného súdu (nad rámec už vyššie uvedeného), ktorý je v celom priereze námietky zaujatosti pre obvineného zjavne nosným argumentom, je tiež namieste dodať, že žiadny z dôvodov, ktoré ústavný súd vytkol väzobnému rozhodnutiu a procesnému postupu, ktorý mu predchádzal, sa priamo netýka sudcu JUDr. Petra Štífta, ktorý (pri rozhodovaní o väzbe obvineného) nebol ani v postavení predsedu senátu ani sudcu spravodajcu v danej veci, pričom ani vecné dôvody, pre ktoré ústavný súd konštatoval ústavnú nesúladnosť tohto rozhodnutia, nespočívali v žiadnej okolnosti, ktorá by spochybňovala nezaujatosť namietaného sudcu. Inak vyjadrené, vecné dôvody označeného nálezu ústavného súdu nijako príčinne nesúviseli ani s konkrétnym procesným postupom sudcu JUDr. Petra Štífta ani s jeho osobou.

V ďalšom ako celkom nepriliehavé v konfrontácii s preukázanými skutočnosťami (lepšie vyjadrené s ich absenciou) hodnotí najvyšší súd závery obvineného vo vzťahu k namietanému sudcovi, podľa ktorých si musel byť vedomý svojich povinností vo vzťahu k zabezpečeniu práva na zákonného sudcu v tom kontexte, že ak hlasoval „ZA“ rozhodnutie o vzatí do väzby, dostal sa do pozície kedy aktívne, vedome a úmyselne participoval na protiústavnom rozhodnutí. Úmysel sudcu vydať protiústavné rozhodnutie totiž v žiadnom prípade nemožno vyvodzovať už zo samotného faktu existencie zrušujúceho nálezú ústavného súdu voči rozhodnutiu, ktoré tento sudca vydal, alebo na ktorom ako člen senátu (pri jeho prijatí hlasovaním) participoval.

Za zdôraznenie pritom stojí, ako na to mimochodom aj prvostupňový senát správne poukázal (hoci obvinený túto skutočnosť v argumentácii opomína alebo banalizuje ako nepodstatnú), že obvinený v konaní pred ústavným súdom nijakým spôsobom nespochybňoval objektívnosť, nestrannosť a nezaujatosť sudcu JUDr. Petra Štífta, čo je v kontraste s až následne (a aktuálne) produkovanou námietkou zaujatosti obvineného voči tomuto sudcovi (z dôvodu nepriateľstva), keď obvinený už v čase podania ústavnej sťažnosti zjavne mal vedomosť o zložení a spôsobe kreovania senátu, ktorý vydal ním (ústavnou sťažnosťou) napadnuté väzobné rozhodnutie a rovnako tak už v tom čase mal mať (podľa jeho vlastných aktuálnych tvrdení) vedomosť o skutočnostiach, od ktorých až následne odvíja svoje závery o nepriateľskom postoji tohto sudcu k nemu.

Samozrejme, že ústavnou sťažnosťou obvinený (ako sťažovateľ) nevyhnutne nemusel namietat zaujatosť (vôbec akéhokoľvek) sudcu alebo sudcov, ktorý sa v senátnej forme rozhodovania zúčastnili na ústavnou sťažnosťou napadnutom rozhodnutí, avšak faktom je, že v ústavnej sťažnosti namietal porušenie svojich práv (aj) v tej súvislosti, že vo veci rozhodoval sudca, ktorý mal byť vylúčený, adresujúc však takú námietku výlučne voči sudcovi JUDr. Jurajovi Klimentovi, a nie aj voči sudcovi

JUDr. Petrovi Štíftovi, hoci aj ten na rozhodnutí rovnako participoval.

V tomto kontexte je tak racionálna úvaha prvostupňového senátu (na strane 14 v odseku 2 napadnutého uznesenia) o zrejmej účelovosti „zrazu až ex post“ obvineným oznamovaného nepriateľského vzťahu sudcu JUDr. Petra Štífta k nemu, vyvodzujúc tento záver z toho, že obvinený svoju (a v tomto kontexte nie je podstatné, že vo výsledku úspešnú) ústavnú sťažnosť argumentačne vôbec nezakladal, ani marginálne, na tvrdení o zaujatosti tohto sudcu, a to napriek tomu, že v jej rámci namietal zaujatosť iného člena senátu (JUDr. Juraja Klimenta).

Aktuálne vyjadrenia obvineného, z ktorých vyplýva, že mal vedomosť o ním popisovanom nepriateľskom vzťahu sudcu JUDr. Petra Štífta voči nemu (v časových intenciách tvrdených vzájomných konfliktov) už v čase podania ústavnej sťažnosti, tak dôvodne vyvolávajú otázku z akého dôvodu skutočnosti, ktorých zohľadnenia sa aktuálne dožaduje ako významných pre vylúčenie sudcu JUDr. Petra Štífta, v uvedenej ústavnej sťažnosti za tak významné, aby sa o nich vôbec zmienil, nepovažoval.

Práve táto skutočnosť svedčí v prospech záveru o účelovosti námietky zaujatosti obvineného voči sudcovi JUDr. Petrovi Štíftovi založenej na tvrdení o nepriateľskom postoji sudcu k obvinenému a naopak o reálnosti hodnotenia tohto vzťahu spôsobom uvedeným v písomnom vyjadrení namietaného sudcu.

K námietke obvineného, ktorou spochybňoval nezaujatosť sudcu JUDr. Petra Štífta v nadväznosti na spôsob (senátom prijatého) odôvodnenia vyššie označeného väzobného rozhodnutia, ktoré hodnotí ako porušujúce jeho právo na prezumpciu nevinu, je namieste pripomenúť, že obvinený porušenie prezumpcie nevinu odvodzoval z formulácií odôvodnenia tohto rozhodnutia : „ovplyvňovanie trestných vecí určitou formou konania sa u obvineného javí ako *modus operandi*“ a „charakter trestnej činnosti, jej časové rozpätie sa táto javí ako zabehnutá“.

V odôvodnení uznesenia najvyššieho súdu z 12. novembra 2020, sp. zn. 4Tost/45/2020, k existencii základnej materiálnej podmienky väzby (dôvodnosť trestného stíhania) a konkrétnych skutočností zakladajúcich u obvineného JUDr. G. Z. dôvody kolúznei a preventívnej väzby, najvyšší súd (sčasti súhrnne nielen k označenému obvinenému, ale aj k ďalším obvineným v danej veci, ktorých sa rozhodnutie týka, a sčasti aj priamo len k menovanému obvinenému), s dôrazom na spôsob formulačného vyjadrenia dôvodnosti podozrenia zo spáchania stíhanej trestnej činnosti obvineným JUDr. G. Z. a hrozieb vyplývajúcich z § 71 ods. 1 písm. b), písm. c) Trestného poriadku, v kontexte so zachovaním/eventuálnym porušením zásady prezumpcie nevinu, v podstatnom uviedol :

„Najvyšší súd zastáva názor, že v predmetnej veci v tomto štádiu konania existuje dostatok podkladov, na ktorých je založená existencia materiálnych podmienok väzby, teda dôvodnosť trestného stíhania a dôvody väzby ...“;

„Najvyšší súd má za to, že súčasná dôkazná situácia a skutočnosti, ktoré boli zistené, nasvedčujú tomu, že skutky tak, ako boli vymedzené v uznesení o vznesení obvinenia, boli spáchané, majú znaky trestného činu a je dôvod na podozrenie, že ich spáchali obvinení ...“;

„Sťažnostný súd má za to, že dôvod kolúznei väzby u všetkých troch obvinených je daný predovšetkým v podobe obavy, že s ohľadom na ich predchádzajúce postavenie, pôsobenie, ako i existujúce a ďalšie možné (nepreukázané) kontakty a prepojenia, *modus operandi*, i ďalšie skutočnosti, by mohlo dôjsť k ich nežiaducemu kolúznemu správaniu.“ ;

„Podstatou trestnej činnosti obvineného (pozn. : JUDr. G. Z.) má byť zasahovanie do nezávislosti súdu a korupčné správanie formou ovplyvňovania zákonných sudcov v konkrétnych konaniach priamo i sprostredkované. Obvinený v čase, kedy skutky mali byť spáchané, vystupoval ako predseda jedného z okresných súdov ... jeho pôsobenie zahŕňa viacero oblastí, v rámci ktorých obvinený môže mať dosah

na osoby zo súdneho prostredia i prostredia advokácie, resp. na iných miestach, v dôsledku čoho je odôvodnená obava nielen z jeho možného kolúzneho správania, t. j. že z jeho strany by mohlo dôjsť k ovplyvňovaniu osôb a mareniu vyšetrovania, ale i k ďalšiemu pokračovaniu v trestnej činnosti.“ V prípade prepustenia obvineného na slobodu hrozí reálna obava, že tento využije svoje kontakty, ktoré v úplnom rozsahu a dosahu nemusia byť v tomto štádiu konania orgánom činným v trestnom konaní a súdu ani známe, a následne bude pôsobiť na subjekty, ktoré by na trestné konanie mohli mať a majú vplyv, prípadne bude pokračovať v trestnej činnosti. Ovpľyňovanie trestných vecí určitou formou konania sa u obvineného v tomto štádiu konania javí ako modus operandi, preto je uvedená obava o to výraznejšia. V nadväznosti na úvahy o možnom kolúznom správaní obvineného Najvyšší súd uvádza, že je opodstatnené aj jeho väzobné stíhanie z hľadiska naplnenia dôvodov preventívnej väzby. Relevantnou skutočnosťou pre tento záver je najmä uvádzaný charakter trestnej činnosti, jej časové rozpätie i skutočnosť, že táto sa javí ako zabehnutá. Z uvedených dôvodov nebolo možné súhlasiť so záverom súdu prvého stupňa o neexistencii preventívneho dôvodu väzby u tohto obvineného.“

Zo spôsobu odôvodnenia tohto rozhodnutia - a to aj z pohľadu použitých jazykových prostriedkov, hodnotiacich úvah vo vzťahu ku konkrétnym skutočnostiam v ich vzájomných súvislostiach a záverov z nich konajúcim súdom vyvodzovaných - žiadnym spôsobom nevyplýva, že by súd, posudzujúc zákonné podmienky väzby obvineného JUDr. G. Z., tohto hodnotil ako páchatel'a trestného činu, pre ktorý mu bolo vznesené obvinenie alebo s istotou vyjadril konečný dôkazy hodnotiaci záver k otázke jeho viny za stíhanú trestnú činnosť, ale naopak konajúci súd všetky svoje hodnotiace úvahy a závery formuloval spôsobom, z ktorého nepochybne vyplýva, že - na účely posudzovania dôvodnosti väzby obvineného k dôkazom zakladajúcim dôvodnosť mu vzneseného obvinenia - nevybočil z intencií záverov o dôvodnom podozrení a hrozieb existujúcich vo vzťahu k dôvodom kolúznej a preventívnej väzby, pričom aj samotná použitá formulácia „javí sa“ vo vzťahu k možnému „módu operandi“ obvineného už z pohľadu gramatického predstavuje vyjadrenie zdania, nasvedčovania alebo náznaku možnosti existencie určitej skutočnosti a nie nepochybne dokázaného faktu.

Spôsob odôvodnenia tohto rozhodnutia najvyšší súd hodnotí ako plne rešpektujúci zásadu prezumpcie nevinoty vo vzťahu k obvinenému, resp. aj ďalším obvineným, ktorých sa toto rozhodnutie týka, a preto z neho nemožno nijakým spôsobom vyvodzovať, že by konajúci súd - členovia senátu, ktorí prijali toto rozhodnutie - už vopred, predčasne, v štádiu prípravného konania po vznesení obvinenia, vyjadrili rigorózný názor alebo záver o vine obvineného.

Len takýto nepriliehavo vyslovený rigorózný názor alebo záver o vine obvineného by pritom mohol založiť zaujatosť členov konajúceho senátu (t.j. aj namietaného sudcu JUDr. Petra Štífta) voči obvinenému, a tak ich (pro futuro) diskvalifikovať z ďalších úkonov a rozhodovania v predmetnej trestnej veci.

Naposledy popisovaná situácia však v danom prípade nenastala, keď konajúci senát v odôvodnení tohto väzobného rozhodnutia (z ktorého bolo i citované) plne rešpektoval v tom čase existujúce skoré štádium trestného stíhania obvineného, a s ohľadom naň aj vyslovil k (v tom čase) zabezpečeným dôkazom, a na ich podklade k dôvodnosti trestného stíhania obvineného a konkrétnym dôvodom jeho väzby, svojím vyjadrením priliehavé a aj jazykovo - formulačne prezumpciu nevinoty plne rešpektujúce závery.

Odôvodnenie tohto rozhodnutia nepochybne spĺňa kritériá riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia nenarúšajúceho zásadu prezumpcie nevinoty aj v zmysle záverov vyslovených v rozhodnutiach Európskeho súdu pre ľudské práva, resp. aj ďalších, na ktoré podrobne v námietke zaujatosti poukázal aj obvinený, pričom odôvodnením tohto rozhodnutia (4Tost/45/2020) namietaný sudca JUDr. Peter Štíft (ktorý v danej veci ani nebol sudcom spravodajcom, a teda vyhotoviteľom tohto rozhodnutia) neporušil zásadu prezumpcie nevinoty obvineného a z toho dôvodu (ani z iného) tak neexistuje dôvod pre jeho vylúčenie z konania a rozhodovania v posudzovanej trestnej veci.

Pokiaľ ide o ďalšie námietky proti odôvodneniu (už nie väzobného ale) napadnutého uznesenia, samotný fakt, že konajúci senát nevyhovrel námietke zaujatosti obvineného voči sudcovi JUDr. Petrovi Štíftovi a

že obvinený sa s argumentáciou uvedenou v odôvodnení tohto uznesenia nestotožňuje, nezakladá akýkoľvek (a teda ani nový) dôvod zaujatosti namietaného sudcu JUDr. Petra Šifta.

Pravidlo, podľa ktorého o námietke zaujatosti strany voči sudcovi ako členovi senátu rozhoduje v prvom stupni práve tento senát, vrátane namietaného sudcu, je určená priamo zákonom (§ 32 ods. 3 Trestného poriadku). Právnym prostriedkom obrany proti správnosti napadnutého uznesenia je práve aj aktuálne posudzovaná sťažnosť obvineného. Námietka voči odôvodneniu napadnutého uznesenia z pohľadu jeho formulácií a argumentácie, vznesená z dôvodov, že z neho „srší opovrhovanie právami obvineného“, resp. že argumentácia je „povrchná a účelová“, nezodpovedajúca na otázky obvineného spôsobom ako si to sám predstavuje, okrem jej vecnej neopodstatnenosti ani nezakladá akýkoľvek zákonný dôvod na vylúčenie namietaného sudcu v zmysle § 31 ods. 1 Trestného poriadku s účinkom prístupu k takej námietke spôsobom predpokladaným v § 32 ods. 6 Trestného poriadku.

Pokiaľ ide o argumentáciu obvineného, v ktorej vyslovil podozrenie z nezákonnej manipulácie pri prideliť spisov senátu najvyššieho súdu 5T, najvyšší súd ju hodnotí ako ničím nevybočujúcu výlučne z vlastného presvedčenia a ničím nepodložených domnienok obvineného, pričom také hodnotenie nenarúša ani obvineným zdôrazňovaná skutočnosť prebiehajúceho (iného) trestného konania ohľadom takého jeho podozrenia (výsledok preverovania trestného oznámenia, ku ktorému sa mal obvinený v tej súvislosti pripojiť je bez aktuálneho poznatku). Najvyšší súd nedisponuje o takejto obvineným tvrdenej manipulácii s elektronickou podateľňou najvyššieho súdu žiadnym dôkazom, keď ani sám obvinený taký dôkaz nepredložil.

Rovnakú povahu má aj ďalšie podozrenie vyslovené obvineným, tentoraz v súvislosti s manipuláciou pri zložení senátu najvyššieho súdu rozhodujúceho o jeho väzbe v prípravnom konaní (4Tost/45/2020), ktoré nemá oporu v žiadnej zistenej skutočnosti (čím opäť nevybočuje z rámca ničím nepodložených domnienok), pokiaľ obvinený tvrdí, že spôsob kreovania senátu, ktorý mal rozhodovať v druhostupňovom konaní o jeho väzbe bol účelový pridelením dvoch sudcov zo senátu 5T najvyššieho súdu namiesto dvoch členiek senátu 4T tým, že tieto sudkyne mali „predstierať práceneschopnosť“, už odhládnuť od toho, že táto námietka ani primárne vecne nenapĺňa akýkoľvek z dôvodov zaujatosti sudcu, predpokladaných v § 31 Trestného poriadku, t.j. ani pomer sudcu k prejednávanej veci, a preto o takejto námietke zaujatosti sa podľa § 32 ods. 6 Trestného poriadku nekoná.

K námietke obvineného o tom, že namietaný sudca ignoroval povinnosť oboznámiť obvineného (resp. jeho obhajcu) so zložením senátu (v rámci sťažnostného konania, ktorého predmetom je rozhodovanie o sťažnosti obvineného proti uzneseniu špecializovaného súdu o nevyklúčení sudkyne Mgr. Pameľy Záleskej), je potrebné uviesť, že obvinený prostredníctvom obhajcu takú žiadosť doručil najvyššiemu súdu 22. novembra 2022. V identický deň najvyšší súd (konkrétne asistent sudcu z poverenia riadiaceho predsedu senátu JUDr. Juraja Klimenta) informoval písomne e - mailom obhajcu obvineného o tom, že zloženie senátu dosiaľ nie je známe, pretože sudca JUDr. Juraj Kliment 14. novembra 2022 oznámil svoju zaujatosť. Obvinený prostredníctvom obhajcu 23. novembra 2022 doručil najvyššiemu súdu žiadosť o nazretie do spisu a následne 24. novembra 2022 písomne vzniesol námietku zaujatosti proti predsedovi senátu JUDr. Jurajovi Klimentovi a členovi senátu JUDr. Petrovi Šiftovi. O oznámenej zaujatosti sudcu JUDr. Juraja Klimenta rozhodol senát 4T na verejnom zasadnutí konanom 1. decembra 2022 pod sp. zn. 4Ndt/19/2022 tým spôsobom, že označeného sudcu vylúčil z vykonávania úkonov tohto trestného konania. Dňa 5. decembra 2022 obvinený realizoval sám svoje právo nazrieť do spisu, pričom aj z písomného podania z 8. decembra 2022 (doručeného tunajšiemu súdu 12. decembra 2022) obvinený prostredníctvom obhajcu potvrdil vedomosť o tom, že vec (rozhodnutie o sťažnosti obvineného proti uzneseniu špecializovaného súdu o nevyklúčení sudkyne Mgr. Pameľy Záleskej) napadla senátu 5T pod spisovou značkou 5Tost/29/2022, ako aj vedomosť o tom, že bolo rozhodnuté o vylúčení JUDr. Juraja Klimenta z vykonávania úkonov v tejto trestnej veci.

Hoci konajúci senát osobitne ďalej neoznamoval obvinenému a jeho obhajcovi zloženie senátu po vylúčení sudcu JUDr. Juraja Klimenta, z vyššie uvedeného je zrejmé, že obvinený vedel o tom, ktorý senát má v danej veci rozhodovať (5T), pod akou spisovou značkou sa vedie konanie (5Tost/29/2022),

ako aj to, že člen senátu JUDr. Juraj Kliment bol vylúčený z konania a rozhodovania v danej veci, a teda z Rozvrhu práce Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na rok 2023 (ďalej tiež „rozvrh práce“), ktorý je už dlhodobo (aj) v aktuálnom znení verejne dostupný, mohol zistiť zloženie senátu, pretože z rozvrhu práce vyplýva v akom zložení je senát 5T (JUDr. Juraj Kliment, JUDr. Peter Hatala a JUDr. Peter Štíft) a rovnako z neho vyplýva algoritmus určovania tretieho člena senátu po vylúčení niektorého z členov (pôvodného) senátu, t.j. v posudzovanom prípade konkrétne bolo (a je) z rozvrhu práce zistiteľné, že po vylúčení sudcu JUDr. Juraja Klimenta ako tretí člen senátu nastupuje ako jediný možný (zastupujúci) sudca zo senátu 1T (určený podľa kritéria koncového čísla spisovej značky - v danom prípade „9“), a to sudca JUDr. Emil Klemanič (a nie akýkoľvek iný sudca).

Ak teda obvinený mal záujem namietat' zaujatost' sudcu JUDr. Emila Klemaniča, toto jeho právo bolo zachované, keďže vedel, ktorý senát vo veci koná (5T), v akom zložení, aj to, že jeden člen senátu bol vylúčený, pričom mal možnosť sa reálne dozvedieť z rozvrhu práce, ktorý konkrétny sudca (JUDr. Emil Klemanič) ako tretí člen senátu namiesto vylúčeného sudcu (JUDr. Juraja Klimenta) do konania nastupuje.

Argumentáciu obvineného, ktorou sa snaží presvedčiť v podstate o skrytých až zákerných motívoch namietaného sudcu rozhodovať v jeho veci inak ako nezaujato a nestranne a tým ho poškodiť - ktoré majú mať podklad jednak v jeho záujme legitimizovať nálezom ústavného súdu dotknuté väzobné rozhodnutie (o porušení práva obvineného na osobnú slobodu v nadväznosti na porušenie práva na zákonného sudcu v procesnom postupe, ktorý tomuto rozhodnutiu predchádzal), a taktiež v ďalších záujmoch sudcu, ktoré majú súvisieť s jeho osobnými vzťahmi s advokátom JUDr. H. A. a špeciálnym prokurátorom JUDr. G. Z. - ktoré vo výsledku majú vyúsťovať k takému rozhodnutiu senátu, ktorého členom je aj sudca JUDr. Peter Štíft, ktorým nebude vylúčená z konania a rozhodovania o obžalobe v rámci prvostupňového konania sudkyňa Mgr. Pamela Záleská, hodnotil sťažnostný senát ako výslovné hypotetickú, vychádzajúcu len z predpokladu o existencii takýchto vzťahov a motívov sudcu JUDr. Petra Štífta, ktoré však ničím konkrétnym preukázané neboli.

Na takýchto hypotézach a domnienkach obvineného nemožno založiť záver o zaujatosti namietaného sudcu a to ani v zmysle teórie zdania, ktorej aplikácie sa významne obvinený dožaduje.

K argumentácii obvineného obsiahnutej v písomných doplneniach jeho sťažnosti sťažnostný senát konštatuje, že vylúčenie namietaného sudcu nemožno odvodzovať ani od podania podnetu obvineným na začatie disciplinárneho konania voči sudcovi JUDr. Petrovi Štíftovi, ktoré odôvodňuje s poukazom na analógiu s disciplinárnym postihom iného sudcu v inom konaní, konkrétne sudcu špecializovaného súdu JUDr. Michala Trubana, v súvislosti s tým, že tento sudca proaktívne v inej trestnej veci neoznámil vlastnú zaujatost'.

V tejto súvislosti je potrebné len uviesť, že sudca je povinný oznamovať svoju zaujatost' výlučne vtedy, keď vie o skutočnostiach, ktoré by ho mali vylučovať z konania a rozhodovania v konkrétnej trestnej veci a nie je tak povinný konať v prípade, ak má za to že takéto skutočnosti, či už subjektívnej alebo objektívnej povahy u neho neexistujú. Z písomného vyjadrenia sudcu JUDr. Petra Štífta k námietke zaujatosti obvineného je pritom zrejмый postoj tohto sudcu v tom zmysle, že subjektívne sa necíti byť voči obvinenému zaujatý ani žiadne iné okolnosti nehodnotí ako spôsobilé pre jeho vylúčenie, a to ani v zmysle tzv. teórie zdania. Len subjektívne presvedčenie obvineného o tom, že tento sudca mal primárne sám oznamovať svoju zaujatost' nezakladá dôvod na vylúčenie označeného sudcu.

Pokiaľ ďalej obvinený svoju (vyššie uvedenú) argumentáciu podporil aj poukazom na konkrétne rozhodnutia najvyššieho súdu z iných trestných vecí, sťažnostný senát primárne zdôrazňuje, z dôvody na vylúčenie konkrétneho sudcu v konkrétnej trestnej veci je potrebné vždy hodnotiť individuálne s poukazom na okolnosti daného prípadu, a z toho pohľadu obvineným zdôrazňované závery najvyššieho súdu vyslovené v iných trestných prípadoch, ktoré nie sú skutkovo identické, nehodnotil ako analogicky použiteľné na posudzovaný prípad a súčasne ani ako nezlučiteľné so závermi uvádzanými v tomto rozhodnutí.

Pokiaľ obvinený osobitne zdôraznil v súvislosti s tzv. teóriou zdania závery uznesenia najvyššieho súdu z 26. apríla 2023, sp. zn. 3Ndt/7/2023, nachádzajúc analógiu uvedeného prípadu s prípadom posudzovaným, sťažnostný senát konštatuje, že v tejto inej trestnej veci po vecnej stránke šlo o posudzovanie návrhu (prokurátora) na odňatie a prikázanie veci, so špecifickými okolnosťami, danými primárne (hoci nie len) tým, že obvinenou bola bývalá sudkyňa okresného súdu, ktorý z pohľadu vecnej a miestnej príslušnosti bol určený na konanie a rozhodovanie v prvej inštancii o obžalobe. Zohľadnenie (aj) existencie (skoršieho) nálezu ústavného súdu, ktorým bolo konštatované porušenie ústavného práva obvinenej zo strany Krajského súdu v Trnave (v čom práve obvinený vidí analógiu s posudzovaným prípadom), sa však v danej trestnej veci - až po zistení dôvodu na odňatie veci Okresnému súdu Trenčín - týkalo výlučne úvah o vhodnosti určenia konkrétneho okresného súdu, ktorému (po odňatí veci) má byť vec prikázaná, v rámci čoho najvyšší súd dospel k záveru o vhodnosti (a to nie len z dôvodu existencie nálezu ústavného súdu) prikázania veci mimo obvod nielen Krajského súdu v Trenčíne, ale aj Krajského súdu v Trnave, čo však v sebe neobsahovalo (a ani z odôvodnenia tohto rozhodnutia nemožno vyvodit') záver o tom, že sudcovia tohto krajského súdu sú (resp. by boli) zaujatí. Sťažnostný senát tak nezistil analógiu procesnej situácie v tejto (inej) trestnej veci s aktuálne posudzovaným prípadom, ktorej zohľadnenia sa obvinený dožaduje.

* * *

V závere najvyšší súd súhrnne konštatuje, že z celej obvineným produkovanej argumentácie v ním vznesenej námietke zaujatosti proti sudcovi JUDr. Petrovi Štíftovi, relevanciu z pohľadu povinnosti súdu konať a rozhodnúť o takejto námietke mala argumentácia obvineného založená na jeho tvrdení o nepriateľskom vzťahu namietaného sudcu k obvinenému a taktiež námietka spočívajúca v tvrdení o porušení zásady prezumpcie neviny zo strany konajúceho sudcu, ktoré za predpokladu ich preukázania by mohli (boli by spôsobilé) vecne (svojím obsahom) naplniť dôvod pre vylúčenie namietaného sudcu (v prvom prípade pre pomer sudcu k obvinenému a v druhom pre pomer sudcu k veci), avšak súčasne, ako už vyplýva z vyššie uvedeného, tieto námietky hodnotil najvyšší súd ako neopodstatnené.

Naproti tomu ďalšia časť argumentácie obvineného nenaplnila kritériá námietky zaujatosti, o ktorej by vôbec bolo dôvodné konať a rozhodnúť v zmysle § 32 ods. 6 Trestného poriadku, pretože v tejto časti šlo o námietky založené na iných dôvodoch ako dôvodoch podľa § 31 Trestného poriadku.

Na podklade uvedených skutočností, citovaných zákonných ustanovení a vyššie rozvedenej argumentácie senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, v procesnej pozícii sťažnostného súdu, v súlade so závermi napadnutého prvostupňového uznesenia nezistil akýkoľvek dôvod na vylúčenie sudcu JUDr. Petra Štífta z konania a rozhodovania v danej trestnej veci a preto sťažnosť obvineného JUDr. G. Z. proti uzneseniu, ktorým prvostupňový senát rozhodol o nevyhlásení tohto sudcu, postupom podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú zamietol.

Toto uznesenie prijal senát najvyššieho súdu jednomyselne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.